

Jakub Glofák

VÝJIMEČNÍ II

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jakub Glofák © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-166-2

Obsah

Kapitola první I mrtví mluví

Kapitola druhá Dřív než ostatní

Kapitola třetí Udělej co chceš

Kapitola čtvrtá Až k nebesům

Kapitola pátá Býti lovcem

Kapitola šestá Ocelové srdce

Kapitola sedmá Nauč mě žít

Kapitola osmá Já, Nica

Kapitola devátá Chci milovat

Kapitola desátá Nejsem jaký jsem

Kapitola jedenáctá Z krve život vzejde

Kapitola dvanáctá Přátelství na draka

Kapitola třináctá Duše na uhel

Kapitola čtrnáctá Horší než d'ábel

Výjimeční

II

Počátek

Kapitola první I mrtví mluví

Chlapec seděl na trávě u náhrobku. Seděl a koukal na pozlacený nápis.

„Proč si to myslíš, babi?“ řekl najednou.

Odpověď se mu dostalo jen mlčení a svist větru.

„Ty nemáš ráda sestřičku?“ zeptal se po chvíli.

Jeho máma ho právě hledala v okolí hospody. Když ho nenašla, rozhodla se podívat dál. Protože byl dnes tak smutný den, napadlo jí, že by mohl sedět tam, kde jej skutečně objevila. Jeho hlásek slyšela už z dálky. Nechápala ale, s kým to mluví. Když přišla dostatečně blízko, aby svého syna slyšela, ale dostatečně stranou, aby si jí chlapec všiml, zaposlouchala se do jeho monologu. Zírala na něj trochu nevěřícně. Její syn seděl u hrobu jen pár dní zemřelé babičky a povídal si sám se sebou. Vlastně...nebyla si jistá, co to dělá. Někomu kladl otázky a jako by se mu dostávalo odpovědí, pokračoval dalšími a dalšími.

Povzdychla si. To by ještě chybělo, aby si její syn hodlal povídat s mrtvou babičkou. Copak se s její smrtí musí vypořádávat takhle?

„Co to děláš?“ zeptala se ho a její syn se otočil.

„Povídám si s babičkou.“

Žena nakráčela až k synovi, klekla si k němu, chytila ho za ruku, podívala se mu do očí a pravila: „Nepovídáš si s babičkou. Babička je mrtvá a ty s ní nemůžeš mluvit.“

„Můžu. Ona na mě mluví.”

Žena začala být nervózní. Stačí, že jí zemřela matka, teď ještě, aby vysvětlovala synovi, co je smrt.

„Říkám ti, že s ní mluvit nemůžeš, ona nežije. Je v nebi a nemluví. Už nikdy mluvit nebude!” řekla důrazně, ale syn si trval na svém.

„Ne, říkala, že ten pohřeb je fraška a že dům stejně nedostanete. Mami, co je to fraška?”

„Říkám ti, že je mrtvá... mrtvá, chápeš?! A nemůže mluvit,” zatřásla žena se synem. „Jdeme, leze ti to tu na mozek.”

„Počkej mami, my si s babičkou povídáme,” protestoval syn.

„A dost. Nebudu poslouchat tvé nesmyslné žvásty jenom proto, že se nudiš. Jdeme!” zakřičela už skoro žena a táhla syna pryč. Ten se sice bránil a křičel, že nechce, ale matka byla silnější.

„Mlč, nebudeš si vymýšlet!”

Takhle dorazili do hospody, kde bylo širší příbuzenstvo. Žena byla doslova rozzuřená, syn plakal a křičel, že chce za babičkou. Když to vše spatřil druh ženy, který si právě připíjel kořalkou s jedním z příbuzných, ihned k ženě přistoupil: „Můžeš mi vysvětlit, proč ten spratek tak řve? Všichni po nás koukají.”

„Já vím, ale už nevím, co mám dělat. Víš, kde seděl? No tak víš?”

„Ne nevím...”

„Na hrobě mé matky. Říkal, že si s ním povídá a že prý celý tenhle pohřeb je fraška. A že nedostaneme její dům,” při posledních slovech už žena skoro plakala.

Muž se podíval na kluka, klekl si a řekl mu: „Podívej se, tvé mámě zemřela matka a ty bys měl být ohleduplný a nedělat jí to ještě těžší, jasný? Tak se koukej chovat, kluku. Nikdo na tvé výlevy není zvědavý.”

„Ale babička se se mnou opravdu bavila!”

„Vidíš to? Tohle říká celou dobu. Už nevím co s ním,” plakala žena.

„Proboha nebud' hysterická, zírá na nás celá hospoda,” poplácal ji muž ledabyly po rameni. „A tobě jsem řekl, že máš mlčet. Jinak tě někam zavřeme a bude klid.”

„A povídá si se mnou. Říkala, že ty jsi zlý a špatný člověk!” zakřičel hoch na celou hospodu. Ihned nastalo ticho. Každý si chlapce prohlížel. Muž se snažil zachránit situaci.

„Neposlouchejte ho. Však to znáte. Běžná dětská fantazie.”

Jedna ze starších žen došla až ke klukovi, vzala ho za rameno, přísně se na něj podívala a řekla: „A co já? O mě nemluvila?”

„Já vás neznám paní,” řekl nesměle chlapec.

„Já jsem sestra tvé babičky.”

„Jo, mluvila i o vás.”

„A co říkala?” řekla žena s ještě přísnějším pohledem.

„Proboha, snad ho nebudete poslouchat, ten kluk...” ale muž větu nedokončil, žena ho mávnutím ruky umlčela.

„Že jste taky špatná a skončíte v pekle.”

Žena si chlapce změřila přísným pohledem, pak se na něj podívala z větší blízký a řekla mu: „Ty jsi ale zlobivý kluk. Kluci, kteří si vymýšlí tak jako ty, skončí v pekle. Ne já. Ty jsi jen hnusný parchant.”

Pak se otočila na manžela a přikázala mu: „Jdeme.”

„Počkejte, to není nutné. Copak neznáte takové dospívající kluky? No ták...” snažil se zachránit situaci druh chlapcovy matky, ale většina příbuzných z hospody odešla.

Když to muž viděl, rozzuřil se. Chytil kluka za rameno tak silně, až vyjekl, zatřásl s ním a řekl mu: „To jsi přehnal. Zkazil jsi celý pohřeb, ty smrade. Za to mi zaplatíš.”

Matka syna seděla u stolu a plakala, její druh se jí snažil utěšit a kluk tam stál uprostřed místnosti a zbytek rodiny, který přeci jen neodešel si ho nenávisťně prohlížel.

„Vždycky jsem říkal, že je divný,” prohlásil někdo.

Muž to slyšel, otočil se na osobu, z jejichž úst věta vyšla a řekl: „To myslíš vážně? Je to normální otravný kluk. Nic jiného. Nedělej z něho Draculu. Jen si vymýšlí a chce být zajímavý. A ty ho v tom těmahle kecama ještě podporuješ.”

Starší muž vstal, dopil pivo a odpověděl: „A já ti říkám, že to není poprvé, co má takové žvásty. Je divný a to mi nevymluvíš.”

Pak odešel.

Muž se na nevlastního syna naposled podíval: „To mi zaplatíš, ty hajzle.”

Lilo. Strašně lilo. Byl to opravdový liják a k tomu tmavá noc.

„Kam mě vedeš, maminko?” zeptal se chlapec, jehož máma ho právě táhla za ruku kdovíkam.

„Nestarej se. Ty přece mluvíš s babičkou. A i s dalšími mrtvými, že?”

„Mluvím maminko. Proč mi nevěříš?”

„Protože jsi zlobivý kluk, který lže.”

„Ale já nelžu.”

Žena se zastavila a obrátila se na syna: „Mlč, mlč nebo se vážně neudržím a jednu ti fláknu. Zničil jsi mi celý život. Všichni se po mě divně dívají, pomlouvají mě v práci, že mám divného syna. Ty jsi divný, rozumíš?” zatřásla s ním.

Chlapec na ni koukal a nevěděl, co mu to matka vlastně říká. Oba byli promočeni durch.

„Nenávidím tě.”

„Ale já tě mám rád, mami.”

„Ale já tebe ne. Už tě nechci, rozumíš?”

„Ale proč maminko?”

„Drž hubu.”

Žena prošla kovovou bránou a zastavila se až u starobylých dřevěných dveří. Chvilí se kolem rozhlížela a když nemohla najít, co hledala, táhla syna zase zpátky ke kovové bráně.

„Dej mi ruku,” přikázala a syn jí podala pravačku.

Žena vytáhla z kapsy kovová pouta a připoutala kluka k bráně.

„Au, to bolí, maminko, co to děláš?”

„Neřvi, ještě ne. Všechny vzbudíš. Poslouchej mě. Ty možná nemůžeš za to jaký jsi, ale já takhle nemůžu žít. Nevím proč ses musel narodit zrovna mě, ale já tě takového nechci!” zakřičela žena. „Musela jsem tě připoutat, abys nešel za mnou. Nikdy mě nehledej. Nechám tě tu, tady se o tebe dobře postarají. A my mizíme, jasný? Naštěstí jsou už volný hranice, takže zmizíme pryč. Tak abys nás nikdy nenašel. Pryč od tebe. Otravuj život někomu jinému,” zavzlykala žena, ale slzy přes stékající déšť nebylo vidět.

A zatímco syn křičel na celé kolo, aby ho tam maminka nenechávala, tak jeho máma došla zpět k dřevěným dveřím a znovu, tentokrát usilovněji hledala až našla. Následně silně zazvonila na zvonek. Pak rychle proběhla bránou kolem synka a zmizela ve tmě.

„Mami, nenechávej mě tady. To bolí, prosím, já tě mám rád. Já už to nikdy neudělám, nebudu mluvit s mrtvými, jen mě tu nenechávej. Prosím. Vem mě sebou, já tě mám rád maminko. Prosím. Prosím!”

To bylo naposled v jeho životě, co svou matku viděl. Křik společně se zvonkem uprostřed noci vzbudil půl dětského domova. V budově se rozsvítilo několik oken. Jedno se i otevřelo a žena vykoukla ven.

„Co se to tam děje? Kdo je tam?”

Ale chlapec dál křičel a ženiných otázek si vůbec nevšímal. A tak postarší žena po několika minutách vyšla v plášťence z budovy.

„Kdo jsi chlapče? A co tady děláš uprostřed noci?”

„To maminka... nechala mě tady.”

Jakub si balil věci. Měl to připravené perfektně. Dům spal a on se rozhodl odejít. Proč by měl zůstat? Celý dětský domov se na něj dívá jako na zrůdu. Nikdo mu nevěří, že k němu mrtví opravdu promlouvají. Ostatně, ze stejného důvodu ho opustila matka.

Jakub věřil, že se někde uchytí. Proč by ne? Třeba se najdou lidé, kteří si rádi poslechnou, co jim jejich zemřelý příbuzný chce z onoho světa vzkázat. A taky rádi pořádně zaplatí. Byl si tím jistý. Čím si už tak jistý nebyl bylo to, kam půjde. Trasu si neměl čas pořádně napláňovat. Ale co se dalo dělat.

Jakub si vzal batoh na ramena. Podíval se na protější postel. Kamarád oddechoval. Bylo jasné, že spí jako dudek. I když slovo kamarád bylo dost silné. Jakub neměl kamarády. S Radkem se sice sblížil nejvíc, ale všichni o něm věděli, že už pár let moc nemluví. Vlastně skoro vůbec. Když mu nikdo nevěří a všichni se mu jen smějí, mají ho za podivína nebo se ho bojí, není důvod se s nimi bůhvíjak kamarádit.

Tichými kroky přešel ke dveřím a opatrně otevřel. Vykoukl na chodbu. Kromě tmy nikde nikdo. Jakub tedy vylezl ze dveří, stejně opatrně je zavřel a šel chodbou k hlavnímu schodišti. Měl to těžké. Jednak byla chodba tvořena starými parketami a ty vrzaly, jednak byl jejich pokoj až na konci chodby a jednak byli v posledním patře, takže musel sejít několik pater dolů. Cesta ke svobodě byla tedy velmi dlouhá a nebezpečná. Jakub se ale nehodlal vzdát. Tohle si, na rozdíl od směru své cesty, důkladně promyslel. Šel opatrně krůček po krůčku. Vždy, když parketa zavržala hodně, zastavil se a zhruba minutu čekal. Když se nic nedělo, šel dál. Věděl, že je kolem půlnoci a tak má na útěk dostatek času. Nechtěl zbytečně spěchat, neboť každý neuvážený krok by ho mohl stát konec jeho naděje na útěk. Jakmile by vychovatelky odhalily jeho plán, dost by mu zkomplikovaly další možné pokusy.

Konečně byl Jakub u schodiště. Tohle byl starý dům a chodby opravdu dlouhé. Trvalo tak dvacet minut než se k němu propracoval. Pot se mu řinul z čela. Byl nervózní a to opravdu moc. První část cesty byla za ním. Srdce mu tlouklo nervozitou a strachem z odhalení. Tmy se nebál. Když mluvíte s mrtvými, přestanete se bát tmy. Přestanete se bát zvuků a podivných věcí. Změní vás to hodně.

Jakub se úzkostlivě držel zábradlí, a srdce měl až v krku. Posledních pár kroků parkety vrzaly hodně. Bylo to ale způsobeno i tím, že Jakub už byl blízko schodišti a tak začal spěchat. Je to jako když se vám chce hodně na záchod, třeba celou cestu domů a po celou dobu to dokážete dlouho vydržet. Ale když jste doma a hledáte klíč do zámku nebo se zouváte, chce se vám úplně nejvíc. Mozek už zkrátka ví, že jste hodně blízko a tělo na to reaguje.

Začal pomalu sestupovat schůdek po schůdku. Měl štěstí. Schodiště bylo nedávno rekonstruované a staré parkety z něj tak zmizely. Když zjistil, že na schodech je téměř neslyšitelný i při rychlejší chůzi, okamžitě toho využil. Spěchal dolů. V některých chvílích měl co dělat, aby ze schodů nespadl. Několikrát zavrával a udržel se díky zábradlí jen tak tak. Vždy si pak oddych a řekl si, že tohle se už nesmí opakovat. Momentálně nemá kam spěchat. Opět v klidu, došel až do přízemí.

Ted' přišla ta vůbec nejhorší část. Jakub si otřel pot z čela a srdce mu od chvíle, kdy vyšel ze dveří pokoje, bušilo vůbec nejsilněji. Šel potichu do vrátnice. Zkusil dveře otevřít, ale nepodařilo se mu to. Na tuto situaci byl připraven. Několik nocí po sobě si všechno zkoušel. Zkoušel dojít až dolů, měřil kolik času mu to zabere a při tom všem si zjistil, že vrátnice bývá v noci zamčená. Právě proto, aby nikdo nemohl ukrást klíč a utéct. Naštěstí Jakub tohle všechno věděl a zosnoval tak plán. Nejstarší vychovatelku zabavil a pak ji klíč opatrně vytáhl z kapsy. Bylo to sice o fous, neboť vychovatelka následně klíč hledala, ale že ho má Jakub, jí nenapadlo. A naštěstí ani necítila, jak pro něj sahá do jejího pláště.

Vytáhl tedy z kapsy klíč a co nejopatrněji ho strčil do zámku. Bohužel to nebyl nejnovější typ zámku, ale ten starý dobrý, díky kterému jste mohli pozorovat klíčovou dírkou, co se děje v místnosti. A ten dělal podstatně větší rachot při otevírání. Jakub myslel, že mu srdce napětím praskne, když vrátnici otvíral. Naštěstí to vypadalo, že nikdo nic neslyšel a on mohl vejít dovnitř. Ted' přišel čas na baterku, schovanou ve druhé kapse. Dostal jí od jedné z vychovatelek o loňských Vánocích. Posvítil si na dřevěnou tabuli s háčky, na kterých byly klíče od celé budovy. Takže klíč od hlavního vchodu také. Když se pro něj natáhl a už ho měl skoro v rukou, hrklo v něm tak, že myslel, že mu srdce vyskočí z těla. Málem až leknutím vyjekl. V hlavním vchodu právě zarachotil klíč. Někdo se velmi pozdě vracel.

„Sakra,” zaklel Jakub.

Ve svém dokonalém plánu zapomněl na jednu důležitou věc. Nejmladší vychovatelka, která k nim přišla tak před rokem nebo dvěma si docela často vyšla za obecní zábavou. A dneska odpoledne se chlubila, že půjde zase. Vždyť byla sobota. Jakub to dobře slyšel a říkal si, že na to nesmí zapomenout, ale zapomněl.

Byla to docela kočka. Jakub byl ve věku, kdy se mu holky začaly líbit a tahle se mu líbila dost. Vždyť jí bylo kolem pětadvaceti. Sice byla o deset let starší než on, ale sám musel uznat, že byla kus. Postarší vychovatelky na ni žárlily. Možná i proto jí vyčítali minisukně a velké výstřihy. To bylo něco, co se všem klukům od patnácti výš hodně líbilo. Vždyť nejstarší Mirek, kterému bylo již sedmnáct jí dělal i návrhy.

Pravdou bylo, že výstřihy nosila skutečně obří. Ne, že by to Jakubovi vadilo, ale vzhledem k jejím vnaám, které byly podobné velikosti, to mohlo být velmi rozptylující. Mladá holka si s tím ale hlavu nelámala. Snad jí i lichotilo, že hlavně starší kluci po ni koukají.

A právě tahle dívčina momentálně vcházela do budovy dětského domova. Jakub nestihl nic, než sebrat klíč a rychle se schovat pod široký stůl.

„Podívej, někdo nechal otevřenou vrátnici,” zašeptala vychovatelka.

„Kašli na vrátnici, jdeme k tobě, ne?” řekl jí mužský hlas.

„Jo to, jo, ale musím to zavřít.”

Jakub se modlil ať si ho nevšimne. Mladá vychovatelka vešla, rozsvítila a rozhlédla se.

„Asi vrátná zapomněla.”

„Pojď už, nemůžu se tvého tělíčka dočkat,” začal ji muž líbat na krku.

Jakub viděl jen čtvery nohy. A pak ještě podprsenku a kalhotky.

„To snad ne,” pomyslel si.

Nejhorší co se mu mohlo stát bylo, že si tahle dvojice bude užívat sexu, zatímco on bude trčet pod stolem. A nejlépe aby je někdo nachytl. To by jistě objevili i jeho.

Muž skutečně svlékl mladé slečně tričko a následně podprsenku.

„Neblázni Milane, tady né,” zašeptala.

„Proč? Však tu nikdo nepřijde. Je po půlnoci.”

„Ale jo...někdo tu může jít a objevit nás. Musíme na pokoj. Ten má každá vychovatelka sama pro sebe.”

„Počkej,” řekl muž úlisně a klekl si zatímco mladá slečna si sedla na stůl.

Jakub se skrčil co nejblíže ke stěně. Teď reálně hrozilo, že jej muž objeví. I když...kdo ví, co ve skutečnosti reálně hrozilo. Muž měl úplně jiné starosti. Právě zajel slečně pod sukni a svlékal jí kalhotky.

„Copak to tady máme? Růžové, krajkové,” říkal a slečna se smála jak pominutá. Alespoň tak to Jakubovi přišlo.

Pak muž začal Jakubovu vychovatelku líbat na stehnech a postupně vyhrnoval sukni stále výš.

„Ne, tohle nechci vidět,” pomyslel si a podíval se na hodinky. Je skoro jedna a on se nikam nepohnul.

Dnes večer mu ale štěstí přálo. Milenci se sexu neoddávali, ač tomu byli blízko. Na chodbě se slyšitelně otevřely dveře pokoje a slečna instinktivně zhasla. Pak se položila na stůl, aby nebyla vidět velkou prosklenou tabulí a muž se skrčil téměř pod stůl. Jakub se nervozitou celý třásl. Teď, kdyby se muž otočil jeho stranou a ve tmě by zaostřil zrak, musel by jej zahlédnout. Neznámá postava došla až k vrátnici, nakoukla dovnitř a když neviděla nic zvláštního, zase odkráčela do svého pokoje.

„Vidiš, tohle bylo o fous,” zašeptala mladá vychovatelka. „Musíme do mého pokoje. Tady je to nebezpečný.”

Muž mlčky souhlasil a tak se oba potichoučku vykradli z vrátnice. Slečna zavřela dveře, zamkla a pak už Jakub pozoroval, jak se opatrně tlačí do schodů. Usedl na zem a otřel si pot z čela. Byl zpocený snad na každém centimetru svého těla. Jednak mohl být svědkem sexu své vychovatelky s cizím postarším chlápkem a jednak byl kousek od prozrazení. I když se mu slečna vychovatelka líbila, představa, že ji při tom uvidí s jiným, ho zrovna nelákala. A že ho zase oni navíc zrovna při sexu objeví, jak se snaží zmizet z domova, ještě méně.

Ale co, mávl rukou, všechno je to pryč a nemá cenu se tím zabývat. Nic se nestalo, vše dobře dopadlo.

Každopádně si pomyslel, že odtud musí zmizet co nejdříve. Vytáhl klíč z kapsy, znovu odemkl vrátnici, tentokrát ale zevnitř a zase ji zavřel. Každá minuta, kdy nikdo nezjistí, že je pryč, může hrát svou roli. Alespoň Jakub o tom byl přesvědčen. A tak zase zavřel, zamkl a sestoupil z posledních schodů, které vedly k hlavním dveřím. Ty odemkl a vyšel ven. Byla temná noc. Hodina po půlnoci. Jakub hned ucítil svěží vánek. Byl květen a ten ještě umí být chladný. Ale Jakub si tehle měsíc vybral záměrně. Bylo jasné, že v zimě utéct nemůže. Věděl, že to musí být léto, jen to chtěl udělat co nejdříve, aby měl dostatek času se tak zvaně zabydlet. Najít si něco, čím se bude živit a také obydli. Do zimy na to měl času dost.

Zavřel hlavní dveře a šel směrem k bráně. U ní se zastavil. Před deseti lety se zde objevil poprvé, aby dnes ústav opustil. Byl čas. Ať

přijde kam přijde, svět ho odmítá. Jakub se naposled ohlédl. Jediný osvětlený pokoj byl ten mladé vychovatelky. Hra světla a stínu naznačovala velmi jasně, co právě měla se svým přítelem na práci. A i kdyby ne, v tomhle ohledu už Jakub měl nějakou představivost. Ač mu bylo teprve patnáct, žil ve dvacátém prvním století a pubertální zábavě kluků na pokoji neutekl. Samozřejmě, že ti nejstarší z nich občas přinesli porno časopisy a videokazety s pornografií. Jednou je i starší vychovatelka při jejím sledování načapala. Byl z toho tehdy velký průšvih a hodně se to řešilo. I díky tomu se pak v domově zavedla speciální sexuální výchova. Nicméně přes návrhy chlapců, aby výuku v tomhle ohledu vedla nejmladší vychovatelka, se výkladu této oblasti ujala jedna ze starších žen. Pěťadvacetiletá slečna tvrdila, že by naopak hochy na pornografii nechala koukat. Prý se z ní naučí víc než z kdejakého slovního výkladu. A stejně je jasné, že už toho hodně ví. Jakub se tomu tehdy musel potajmu smát.

Moc důvodů aby se smál neměl. Teď ale přibyl další. Jakub byl na svobodě. Zařekl se, že sem se nikdy nevrátí. A zatímco on pokračoval nocí neznámo kam, v pokoji nejmladší vychovatelky se právě rozhostila tma.

„A nemohli byste mi poradit, kam se mám schovat? Hledají mě po celé republice,” řekl Jakub.

„Teoreticky mohli,” řekl hlas, který slyšel jen on a jehož majitel nebyl vidět.

„No prosím. Zasloužím si od vás trochu pomoci. Já jsem udělal, co jste chtěli. Byl jsem u vašich rodin a řekl, co jste požadovali.”

„No...řekni popravdě, jak to bylo. Nic jsi neřekl, ale pouze nechal vzkaz,” ozval se tentokrát ženský hlas.

Jakub seděl na hřbitově na jednom z náhrobků a povídal si s mrtvými. Mluvil s nimi o své budoucnosti. Vidět je nemohl, ale slyšel je určitě. Černobílé fotografie mu tak prozrazovali alespoň to, jak vypadali v mládí.

„A to jsem tam měl jako nakráčat a říct: ‚Dobrý den, vaše mrtvá babička vám vzkazuje, že jestli prodáte ten dům, co vám nechala, tak ji pekelně naštvete a začne vás chodit strašit?‘ Děláte si ze mě srandu? Mysleli by si, že jsem cvok. To, že jsem tam nechal vzkaz bude vypadat opravdověji. Třeba uvěří, že je to vzkaz ze záhrobí.”

„No nevím...jak pozoruji současný svět, takovým věcem dnešní lidé neuvěří,” řekl hlas postaršího muže.

„To nevíte,” oponoval Jakub, „když jsem na jednotlivé lístky napsal věci, které jste mohli vědět jen vy, je ta pravděpodobnost, že tomu uvěří, o něco větší. Ale stejně bych být vámi moc nevěřil tomu, že udělají co chcete. Dneska lidi kašlou na to, co si myslí jejich živí příbuzní, natož mrtví.”

„No já myslím, že bychom mu měli pomoci,” řekl dámský hlas.

„Děkuji,” pronesl Jakub s úctou a směrem k vedlejšímu ženskému hrobu na znamení díků jemně sklonil hlavu.

„To je těžká věc. Kde se dneska chcete schovat. A ještě k tomu na pár let,” řekl hlas zemřelého pána.

„A co budete vůbec dělat dál, mladý muži?” zeptala se žena.

„Jak to myslíte...dál?”

„Tak snad se musíte nějak živit. To budete lovit zvěř? Nebo snad chcete v krámech krást?”

Tahle otázka Jakuba trochu zaskočila a zároveň naštvála. Protože zesnulá dáma odhalila, že jeho plán má jisté mezery.

„Tak...budu se živit lesem. Co příroda dá. Sběr hub, malin, jahod a dalších plodů mě trochu uživí. Pak si nachytám nějaké ryby a zkusím i lov, když to bude třeba.”

„Ono to asi bude třeba, mladíku,” pronesl pán, „protože vy se chcete schovávat několik let.”

Jakub si povzdychl.

„Děkuji za rady. Opravdu mi pomáháte. Čekal jsem, že mi poradíte a ne že mi budete vypočítávat rizika mého útěku.”

„Hele mladej, já ti něco povím,” rozpovídal se muž, který ležel o tři hroby dál, „nechci ti radit, ale já bych se vrátil zpátky. Já sem byl dycinky doma tam, kde mi nalili polívku. A tam toho jídla dostaneš dost.”

„Jsem rád, že jste vůbec nic nepochopili,” řekl Jakub uraženě, „já tam nemohl zůstat. A doufal jsem, že to pochopíte. Slíbili jste mi radu, ale žádnou nemáte. Příště si pomozte sami...,” dodal a vstal.

Šel hřbitovem a přemýšlel, co bude dělat dál. Bylo po něm vyhlášeno celostátní pátrání a on tak riskoval, aby pozůstalým rodinám předal jejich vzkazy, které stejně nebudou číst a když, tak nikdy neuvěří, že jsou to skutečné vzkazy jejich mrtvých příbuzných. Riskoval, že ho někdo na ulici pozná, že zavolá policii a on půjde zpět do domova. Riskoval svobodu a nemá nic. Nedočkal se žádné rady ani pomoci. A protože je teď osobou hledanou, tak se nemůže svou schopností ani živit tak, jak si původně naplánoval.

Když už byl skoro u vstupních vrat, zastavil ho hlas.

„Já bych vám možná pomohl.”

Jakub se otočil na hrob hned u vstupu. Pohřben tu byl muž. Zemřel před pár lety ve svých pětasedesáti letech.

„Jestli máte stejné rady jako oni, tak si je klidně nechte.”

„Nemám. Já vám opravdu poradím. Ale musíte pro mě něco udělat.”

„Aha, tak to už tu bylo. Mám něco vyřídit vaší rodině a vy mě pak řeknete, že vlastně žádnou pořádnou radu nemáte.”

„Posaďte se, prosím,” zaprosil muž.

Jakub na chvíli přemýšlel, zda to má udělat. Jestli to není jen další ztráta času. Jenže co v jeho případě znamenalo ztratit čas? Měl ho tolik, že vlastně nevěděl, co s ním. A tak se rozhodl, že to ještě zkusí.

„Naučte se jedno, mladý muži. A sice to, že i kdyby bylo devět jablek červivých neznamená to, že červivé bude i to desáté.”

„Tak povídejte,” posadil se.

„Moje žena na tyhle věci věří,” rozpovídal se muž. „Poradím vám, kde můžete pár let zůstat a při troše štěstí a vaší opatrnosti vás nikdo neobjeví. A taky když vám pomůže moje žena.”

„Vaše žena?”

„Ano, je hrozně obětavá. Řekněte jí, že ji miluji a že na ni myslím. Že se na ni těším, ale ať rozhodně nespěchá. Víte...my neměli děti. A ona je tam pořád tak sama. Taky jí povězte, že se na ni někdy chodím dívat. Ale opatrně, nechci ji strašit.”

A ještě spousty věcí měl Jakub vyřídit, takže si to vše musel napsat. Společně s její adresou a místem, kde se, dle slov zemřelého pána, mohl ukrývat mnoho let.

A tak ho čekala dlouhá cesta až někde k Brnu. Najít tam měl malou vesničku, která se měla stát na pár let jeho domovem. Přesněji řečeno, jedna konkrétní chalupa nedaleko této vesnice. Sám netušil, zda mu opravdu bude žena věřit a raději tomu nedával moc šancí, aby pak nebyl zklamaný.

Naposledy se zhluboka nadechl a pak zatřukal na starobylé dveře. Po pár vteřinách se otevřely.

„Dobrý den, co si přejete?“ zeptala se stařenka, jejíž všechny šedivé vlasy byly zapletené do culíku.

„Dobrý den, ...“ Jakub chvíli dámu pozoroval. Jako by hledal odpověď na otázku, zda to klapne. Snad měly její oči prozradit, zda uvěří, že dostává vzkaz od svého mrtvého manžela. Snad její úsměv to, zda nechá úplně cizího člověka u sebe bydlet.

„Bude se to zdát asi divné, co vám řeknu, ale nechte mě, prosím, domluvit. Mám vzkaz od vašeho manžela. Pozdravuje vás.“

Jakub sice říkal, že ho má stařenka nechat domluvit, ale teď udělal významnou pauzu. Čekal, jak zareaguje. Nejvíce se obával, že zabouchne dveře a on už nestačí ani hlesnout. Ale žena nejprve vypadala, že jí náhlý vzkaz od zemřelého muže ani nepřekvapil a tak otevřela dveře o něco víc.

„To myslíte vážně?“

„Říkal mi, že mi uvěříte. Vzkazuje vám toho hodně. Dokonce jsem si to musel napsat, protože bych si to všechno nezapamatoval,“ dopověděl Jakub a rychle se začal přehrabovat v kapsách, aby našel inkriminovaný papírek.

„Pane, já vás vůbec neznám a to, že věřím na duchy zemřelých ještě neznamená, že jsem tak důvěřivá, abych si domů pozvala kdekoho. Opravdu si myslíte, že vám uvěřím, že úplně cizí člověk, kterého vidím poprvé v životě a o kterém pochybuji, že se s mým mužem mohl znát, mi donesl zprávu ze záhrobní od mého manžela?“ řekla žena a již se chystala zavřít dveře.

„Když jste se seznámili, pozval vás na první schůzku k místní

lípě. Tam jste se pak scházeli pravidelně. Ale na té úplně první vám pošeptal, že máte ty nejhezčí pihy z celé vsi,” zvolal rychle Jakub.

Dveře se v pohybu zastavily. Žena je opět otevřela dokořán a zírala na mladíka, kterého viděla prvně.

„Já vím, že se tomu těžko věří. Já sám o té schopnosti vím už od dětství. Ale opravdu ke mě mrtví mohou promlouvat. Ostatně... podívejte se sama,” podal ženě papírek, na který si udělal poznámky, co všechno má vyřídit.

Žena si papírek vzala lehce roztřesenýma rukama a pročetla jej.

„Takové detaily z našeho života...” říkala spíše pro sebe a stále tomu nemohla uvěřit.

Pak se na Jakuba podívala a těkala z jeho očí, na tvář a zpět. Kdo je to? Někdo ze záhrobí? Posílá ho snad samotný Bůh, aby ji uklidnil?

„Možná jsem příliš hloupá, že to udělám, ale pozvu ho dál,” řekla si, „v nejhorším se brzy setkám se svým mužem, což není tak špatné.”

Znovu se zadívala na lístek, který ji neznámý předal.

„Pojďte dál,” řekla nakonec a aniž by od papírku vzhlédla, šla do obývacího pokoje. Jakub ji následoval. Posadila se a stále si lístek prohlížela. Teprve nyní se na Jakuba podívala.

„To je úžasná schopnost, co máte.”

„No, někdy jo a někdy ne. A právě proto jsem tady. Váš manžel chtěl, abych vám vyřídil to vše, co jste si právě přečetla jako protislužbu.”

„Jakou protislužbu.”

„Možná jste můj obličej už viděla. Momentálně po mě pátrá celé Česko. Utekl jsem z děčáku. Kvůli mé schopnosti se tam už nedalo vydržet. Musel jsem zmizet. A potřebuji se někde schovat. Na pár let.”

„Můj manžel vám poradil, abyste se schoval u mě?” podivila se žena.

„Ano,” řekl Jakub nejistě.

Žena přikývla.

„Mohla bys vás tady nechat, mladíku. Proč ne? Žiji tady sama a dům je velký. Ale mám dvě podmínky.”

„Jsou předem splněny.”

„Věřím vám a možná jsem úplně zešilela, ale chci, abyste mě spojil s mým manželem. Ještě dnes večer.”

„To je to nejmenší. A druhá?”

„Nebudete tu žít zadarmo. Budete sekat dříví, trávu nebo odklízet sněh, prostě dle počasí. A také budete provádět veškeré opravy, které v domě budou potřeba. Zkrátka...odpracujete si to tady.”

Jakub se mírně vylekal, neboť se snažil si představit sám sebe, jak má v ruce kladívko či pilku, ale stejně mu nezbývalo než souhlasit.

„Dále se necháte zarůst vousy. Moc lidí sem nechodí, jen jednou za měsíc pošťačka, nicméně kdyby si vás přesto někdo všiml, jste synovec z Austrálie. Rodiče vám umřeli a vy jste se po dlouhých letech vrátil do vlasti. Jsem jediná, kdo se o vás může postarat.”

Jakub se v té rychlosti ani nestačil divit.

„Fantazie vám pracuje neuvěřitelně rychle.”

„Umíte anglicky?”

„Ne. Tedy...měli jsme kurzy v domově, ale moc jsem tomu nedal.”

„Vaše chyba. Začnete se učit. Budete to potřebovat. V knihovně mám ještě pár anglických slovníků. Místní, až na pár výjimek, stejně anglicky neumí, takže stačí před nimi prohodit pár slov, kdyby to vůbec bylo potřeba.

„Děkuji, vážím si toho,” hles tiše.

„A jak to hodláte udělat se školou? Vy nechcete nic vystudovat?”

„Rád bych, ale momentálně to není možné. Myslím, že to vše začnu dohánět až za pár let.”

„Jak myslíte, je to vaše budoucnost, ne má. Ale čím se pak chcete živit?”

„Myslel jsem, že bych nějak využil svých schopností.”

„Jak to myslíte?”

„No, že bych třeba lidem odpovídal na to, co je zajímavé. Zkrátka, že bych zprostředkoval kontakt mezi nimi a jejich zemřelými příbuznými.”

„To bude lidi jistě zajímat, ale být vámi, dala bych s tím teď pokoj. Jestli v dětském domově ví, že tuto schopnost ovládáte a objeví se tu někdo, kdo si začne takhle vydělávat, najdou vás rychle.”

„To máte asi pravdu. Tak čím začneme? Máte hned nějakou práci? Něco s čím chcete pomoci?”

Žena vstala a šla do kuchyně. Po pár minutách se vrátila s tákem naloženým obloženými chleby a bábovkou.

„Najezte se. To kručení v žaludku se už nedá poslouchat. A pak naštipete dříví.”

Jakub se do jídla pustil s chutí. Když dojedl, odnesl táč způsobně do kuchyně a vyšel před dům.

Obydlí starší paní se nacházelo stranou od vesnice. Vlastně stačilo ujít pár kroků a mezi stromy jste mohli vidět celou ves krásně pod sebou. V tomhle měl štěstí. Ani z jedné strany nežili sousedé. I přes věrohodnou historku, se hodlal ve vsi ukazovat co nejméně.

Pořádně se nadechl. Čerstvý vzduch mu jistě udělá dobře. Tak zde teď stráví pár let. Když se nad tím zamyslel, teprve nyní si uvědomil, že prožívá něco neuvěřitelného. Zatímco jeho vrstevníci budou chodit do školy a učit se, ale také prožívat běžný život, hledat si přátele, koníčky, Jakub bude žít na čerstvém vzduchu, od školy si dá na pár let pokoj, ale také si nenajde přátele a bude se muset věčně skrývat. Navíc ho u sebe nechá žena, která ho dnes viděla poprvé v životě. Všechno se to zdálo tak neuvěřitelné a přesto se to opravdu odehrávalo. Je to tak absurdní.

Když bylo veškeré dříví naštipané, Jakub se osprchoval. Pak zasedl s paní ke stolu.

„Myslím, že na vás nemusím hrát žádné habaďury. Nepotřebuji k tomu zařikávadla, ani čarovat kruhy na zem. Dokonce si myslím, že váš manžel můj příchod pečlivě sledoval. Můžu se na něco zeptat?”

Stará paní přikývla.

„Proč jeho hrob leží tak daleko od vašeho obydlí? Proč neleží na místním hřbitově?”

„Protože tam, kde je pohřben, se narodil. A protože na tuhle vesnici nemáme dobré vzpomínky.”

„Dobře. Tak tedy...” Jakub si odkašlal.

„Jo, ještě bych vám měl říct pár detailů. Je mnoho možností, jak může mrtvý odpovídat. Váš manžel je duch, kterého se nebojím. Takže ho rád a ochotně pustím do svého těla. Normálně mu pokládejte otázky a on prostřednictvím mě na ně bude odpovídat. Můžete se ptát na cokoli. Nemůžu zaručit, že vás nebudu vnímat. Záleží totiž na síle

ducha. Někdy opravdu nevím o čem se někteří baví, někdy slyším každé slovo. Jakmile budete chtít ducha propustit, řeknete jen: „Pouštím tě duchu zpět do říše mrtvých.”

Stařenka přikývla.

„Dobrá, jdeme na to.”

Jakub se nadechl a zavřel oči.

„Volám k sobě ducha zemřelého Jaroslava Bezoušky. Pojď k nám duchu. Ruším tě z mrtvolného klidu a prosím, abys přišel mezi nás. Tvá žena tě volá.”

Chvíli se nedělo nic. Bylo absolutní ticho a žena vzrušením téměř nedýchala. Pak se Jakub párkrát zatřepal a začal pomalým, hlubokým hlasem mluvit.

„Ahoj Marie.”

Nemohla uvěřit tomu, co slyší. Nejenže slyšela Jakuba, jak mluví, ale on mluvil manželovým hlasem.

„Jsem to já, neboj se. Opravdu jsem to já.”

„Ahoj Jaroslave.”

„Tohle je velká příležitost si promluvit. A já jí musel využít. Je toho tolik, co jsem ti neřekl. Proto jsem ho za tebou poslal.”

„Ano já vím.”

„Je toho tolik, že ani nevím čím začít. Předně bych ti chtěl říct, že svého vraha znám.”

„Znáš?” vyděsila se žena. „Tys mu viděl do tváře?”

„Ano. Ale nelekej se. Důkazy na jeho odsouzení bys nenašla. Já sám jsem ho donutil ke spravedlnosti.”

„Neříkej, že to byl...”

„Ano. Proto se oběsil na půdě. Nechtěl jsem, aby tohle udělal. Chtěl jsem, aby se přiznal a podíval se ti do očí. Vysvětlil ti to. Vlastně za to nemohl.”

„Zabil mi muže, jak můžeš říct, že za to nemohl?”

„Marie...víš sama, že to byl chudák. Nic z toho života neměl. Nějaký blázen mu srazil na silnici ženu i děti. Začal pít. Přišel o práci. A měl exekuci na dům. Samé dluhy. A viník nehody nebyl nikdy potrestán.”

„Tak mi alespoň řekni, co se ten večer stalo.”

„Co by. Byl jsem hloupý. Začal jsem mu vyčítat to jeho pití. Řekl jsem mu, aby se vzpamatoval. Že přijde o dům. A on? Rozzlobil se. Začali jsme se hádat. Pak jsme se žďuchali a já zakopl a spadl do toho příkopu. Sám. Byl jsem mrtvý ihned. Blbá shoda náhod.”

„A co je s ním? Jestli existuje nějaké peklo...on v něm je?”

„Existuje očistec. Každá hříšná duše jím projde a objeví se tam, kde jsem nyní já. Očištěná od všech hříchů. A on do něj nešel. Tam nahoře mi řekli, že to záleží na mě. A já mu odpustil. Víš dobře, že mi sebral tak maximálně půl roku. Rakovina by mě nakonec stejně dostala. Vlastně jsem mu vděčný. Než se trápit někde na lůžku a umírat v bolestech. Víš, já myslím, že on za života trpěl dost. Tak proč by měl ještě trpět po smrti. A nemysli si. Duše, která má v sobě nenávist to také nemá jednoduché. Nač ještě po smrti nenávidět? Víš, já jsem si uvědomil jednu věc. Nemám právo, a nic tak hrozného zase neudělal, ho odsuzovat. Nikdo nemá právo odsuzovat kohokoli. Tedy...až na pár opravdu špatných lidí. Protože aby to mohl někdo udělat, musel by prošlapat boty toho člověka, když by procházel jeho cestami. Musel by prolít tu krev, co on proléval a také ty potoky slz, když mu nebylo nejlíp. Musel by zažít ten smutek, co zažíval on a musel by cítit tu bolest, co ten člověk cítil. A kdo ví, zda i pak by pochopil. To nejde jen tak někoho hned odsoudit a být se vším hotov.”

„Udělal jsi dobře. Nebyl to špatný člověk. Byl jen hrozně nešťastný. A jaké to tam vlastně je?”

„Celý život jsem se smrti bál. Toho, co je po ní. Ale Marie...tady je to krásné. Je tu všechno co chceš.”

„Všechno co chceš? Jak to myslíš?”

„Je to lepší než všechny představy. Já například chtěl, abych byl zase u naší lípy. V naší vesničce. Marie...já cítím i vůni stromů, jahod a všechny louky. Denně se dívám na zlatavé klasy, které se třepou ve vánku. Slunce stále svítí. Je to tu krásnější než jsem čekal. Jsem zase doma. Je tu i naše chalupa. Čekám na tebe, ale nespěchej, prosím. Ještě se musíš postarat o toho chlapce.”

„Ano já vím.”

„Toho nám seslali možná přímo z nebe. Díky němu si můžeme povídat. Jak jsem říkal, Marie, hodně jsem ti toho neřekl. V těch po-

sledních letech jsem neříkal to, co bych asi měl. To víš, v našem věku se to možná nehodilo. Ale vlastně...proč by se to nemělo hodit? Já jsem si ty věty nechával právě na to umírání na lůžku, na které nakonec nedošlo. Naštěstí, dodávám.”

„Ale co? Jaké věty.”

„Tyhle. Marie...miluji tě. Život s tebou byl životem nádherným. Bez tebe bych nezvládl nic. Ani komunistický kriminál ani práci v dole. Na tebe jsem se těšil každý den, když mi bylo špatně a když jsem se jen malým okýnkem díval ven. Ty jsi největší štěstí, jaké mě potkalo. Nikdy jsem ti to neřekl, ale někdy jsem ve vězení tajně brečel. Nechtěl jsem, aby ses trápila. Ale srdce mě bolelo tak moc. Těch pět let bez tebe...to bylo utrpení. Nebylo hodiny abych si na tebe nevzpomněl. To je jediná věc, které v životě lituji. Že jsem promarnil pět let, ač jsem to nezavinil, a byl bez tebe.”

Ženě začaly téct slzy.

„Nech toho, Jardo.”

„Ne, počkej, já ti to musím jednou říct. Když mi bylo nejhůř tak, že mi srdce tlouklo a hrud' se mi svírala, tak jsem myslel na tebe. Na to, jak mě držíš v náručí, jak mě líbáš. Jak stojíme u naší lípy. Vzpomněl jsem si na vůni tvých vlasů. Myla sis je takovým pampeliškovým šampónem. Tu vůni cítím dodnes. Vždy jsem si dokázal vzpomenout i na hebkost tvých rukou. A na to, jak jsi mě vždy cvrnkla do nosu a říkala mi, že jsem tvůj miláček.”

Ženě se slzy valily z očí jako hrachy a nedokázala to zastavit.

„Promiň, já vím, že ti jen ubližuji, když na to musíš vzpomínat, ale já si nemůžu pomoci.”

„Ne, pokračuj, prosím.”

„Bylo mi tak špatně a říkal jsem si tolikrát, že to nevydržím. Když mě mlátili a když mě říkali, že už tě nikdy neuvidím. Tolikrát jsem si říkal, proč zrovna já. Co jsem udělal tak špatného, že mě Bůh tak trestá. A dneska už to chápu Marie. On chtěl, abych si tohle vybalil. A bych zjistil, jak moc tě miluji. Protože to vypadalo, že si tě беру jen kvůli dítěti, ale to nebyla pravda. Člověku někdy trvá než mu to dojde, ale Bůh chtěl, aby mi to došlo právě v tom kriminále. To, jak mi chybiš a jak moc můj život bez tebe nemá smysl. Kdybys věděla,

kolikrát mi přinesli strážní lano. Chtěli, abych se na cele oběsil. Ale já si řekl, že jednou mě musí pustit a na ten okamžik se těším. Až tě opět obejmú a opět ucítím vůni tvých pampeliškových vlasů a až ochutnám tvou svíčkovou. A také na to, až mě pohladíš po tváři a cvrnkneš opět do nosu. No nic, Marie. Musím jít. Chtěl jsem ti říct jen tohle. Vím, že jsme nikdy děti neměli, ale i tak jsme měli docela pěkný život. Alespoň ten můj byl díky tobě nádherný. Vězení nevězení, byl nádherný. A já jsem ti chtěl prostě jen poděkovat. Žes to se mnou vydržela. Tys opravdu dodržela to, co se říká při svatbách. V dobrém i ve zlém. Miluji tě a těším se, až se opět setkáme. Ničeho se neboj. Je to tu krásné. Tak se měj a někdy si snad zase popovídáme. Nejde to pořád, ale jednou za čas na tebe kouknu, jak se máš. Měj se hezky.”

Hlas se odmlčel. Po pár minutách ticha Jakub otevřel oči. Stará paní smrkala do kapesníku a utírala si slzy.

„Omlouvám se...dneska jsem slyšel všechno.”

„Nic se neděje,” řekla ještě plačtivým hlasem, „to je život, mladíku. Dneska se všichni berou a za měsíc se rozvádějí. Ale pro nás byla svatba skutečně posvátná. A oba jsme se milovali.”

„Můžu se vás na něco zeptat?”

„Vyslechl jste toho dost...tak se ptejte.”

„Váš manžel vás ujišťoval, že si vás nebral jen kvůli dítěti. Ale když jsem s ním mluvil poprvé, tak mě říkal, že jste děti mít nemohli.”

Paní si povzdychla.

„Jestli nechcete, tak o tom nemusíte mluvit.”

„To je v pořádku. Když si mě bral, byla jsem těhotná. Ale pak jsem potratila. Ten den, když nám komunisti přišli zabavit statek. Hodili se mnou na stranu, když jsem bránila naše koně. Řekli, že je odvezou do státního statku, ale ve skutečnosti je zabili a použili na koňský salám. Upadla jsem na břicho a začala krváčet. Potratila jsem. A pak jsme už nikdy děti mít nemohli. Nešlo to.”

„To je mi líto.”

„To nemusí. Vy jste jako syn, kterého jsem nikdy nemohla mít. A také díky vám, mi můj manžel vyznal lásku takovým způsobem, kterého se mnohé ženy nedočkají ani za živa. Nevím kdo jste, mladíku. Nevím co chcete dělat dál. Ale zůstat tu můžete, jak dlouho budete chtít. Je to na vás.”

„Ani rok po zmizení dnes už šestnáctiletého Jakuba policie nemá absolutně žádné stopy, které by vedly k jeho nalezení. Příbuzné sice mladík neměl, přesto se vychovatelky a kamarádi z dětského domova obávají o jeho život. Nikdo nechápe kam a proč by utíkal. A co se mu na cestě mohlo stát. Jasně je jen to, že Jakub odešel sám. Jeho tělo však stále nebylo nalezeno a ani sebemenší zmínka o tom, kde by se mohl nacházet. Objevují se názory, že je někde v zahraničí nebo že byl zavražděn překupníky s orgány. Na kameru nám to nikdo nechtl přiznat, ale objevily se i názory, že Jakub sám by byl schopen si vzít život. Prý byl často ponižován kvůli své údajné schopnosti. Podle svědků, kteří ovšem nejsou ochotni promluvit na kameru, měl mít schopnost mluvit se zemřelými lidmi. Tomu ale policie nevěří a prý o tom žádné důkazy nesvědčí. I vědci popírají, že by kdokoli mohl být něčeho takového schopen. Jisté je tedy jen to, že Jakub sám odešel loni v květnu a od té doby o sobě nedal vědět. Jeho stopy končí na Těšínsku, kde sídlí již zmíněný Dětský domov. Definitivně naposledy byl spatřen v obci Koňakov. Odborníci napříč republikou se shodují, že takto záhadný případ nepamatují. Prý téměř není možné, aby někdo zmizel tak, že po něm nezůstane jediná stopa. Po mladíkovi již pátrá i Interpol.”

Televizní reportáž dozněla a na obrazovce se objevili moderátoři. Jakub a starší paní napjatě sledovali, co se bude dít dál.

„A my už vítáme ve studiu našeho reportéra Jiřího Románka. Jiří, řekni nám prosím, zda je vůbec v dnešní době možné, aby někdo zmizel a nezanechal po sobě jedinou stopu.”

„Dobrý večer divákům, tak možná tě překvapím Mirku a společně s tebou i diváky, ale možné to je. V České republice a vlastně i na světě se nachází plno opuštěných staveb a míst, kde se kdokoli může skrývat. Ať už jde o opuštěné domy, doly či jeskyně. Také se ale můžou hledané osoby pohybovat v lesích. A Jakub by rozhodně nebyl jediný, kdo se dlouhá léta skrýval. Běžné to je především u hledaných zločinců.”

„Jiří, policie také prověřuje variantu, že se hledaný mladík nachází v zahraničí. Jak by bylo možné, aby překročil hranice.”

„Tak i to je možné, Mirku. Stačí se třeba nepozorovaně dostat do kamionu, nebo hranice překročit ilegálně mimo hraniční přechody.”

„Je možné, že Jakubovi v anonymitě někdo pomáhá?”

„Tak pokud se bavíme o skutečnosti, že hledaný mladík stále žije, pak je to pravděpodobné velmi. Těžko si totiž lze představit, že by si sám ve svých téměř sedmnácti letech obstarával jídlo a přežíval v zimě. Právě letošní zima byla obzvláště krutá a teplota místy sahala až k mínus patnácti stupňům.”

„A poslední otázka... jak pravděpodobné je, že se stal obětí trestného činu?”

„I když všichni Jakubovi přátelé a vychovatelky Dětského domu doufají v opak, policisté jsou přesvědčeni, že je to nejpravděpodobnější varianta. Jeho tělo může být ukryto kdekoli. Také ale může být držen v zajetí, nebo mohl být převezen někam do zahraničí, kde může být nucen k nějakým těžkým pracím či deliktům sexuální povahy.”

„Tak my děkujeme našemu reportérovi Jiřímu Románkovi a přejdeme k dalším zprávám. Poslanecká sněmovna...”

Žena vypnula zvuk.

„Jak dlouho se chceš skrývat?”

Jakub se poškrábal na hlavě.

„Už vás dlouho obtěžovat nebudu. Najdu si jiné místo.”

„To by teď nebylo rozumné. A mě neotravuješ. Jsi cenná pomoc. Dřív jsem si na uhlí nebo dřevo musela najímat brigádníky. Ale takhle si kazíš celý život. Nemáš žádnou školu. Jak chceš žít po zbytek života? Odpovídání živým na otázky, které pokládají svým mrtvým příbuzným tě asi neuživí navždy.”

„Já vím. Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Chci si udělat školu. Ale až to celé skončí. Tak za rok, za dva. Víím, že se to celé zkomplikovalo. Já si to všechno představoval jinak. Ale... je to takhle. Jestli vám tu vadím, řekněte to rovnou.”

Žena zakroutila hlavou.

„Kdepak, mě nevadíš. Už ti to říkám po druhé, že mě pomáháš tím, jak se staráš o věci, které já bych už nezvládla. Jsi jako syn, kterého jsme s manželem nikdy neměli, to už jsem ti taky jednou říkala. Jen si zbytečně komplikuješ život.”

„Opravdu nechceš, abych ti zavolal sanitku?”

„Proč bys to dělal? Jsem schopná sama vycítit, že přichází můj konec. A těším se na něj. Vždyť se setkám se svým mužem. Až bude po všem tak ji zavoláš. A raději odejdi. Měl by si z toho jen problémy,” hlesla žena na posteli.

„Je to už pět let. Myslím, že svět na mě zapomněl. Takže se můžu klidně a nepozorovaně objevit.”

„Tak se u toho hlavně ohol. Ať nejdeš zpátky mezi živé jako Rumcajs,” usmála se.

„Slibuji, že oholím. Musím ti poděkovat za vše. Žes mě schovala a že ses o mě postarala.”

„Ještě než umřu, musím ti říct pár slov také já. To já ti musím poděkovat. Bylo to pěkných pět let. Alespoň na poslední léta se mi splnil sen mít dítě. A také jsem mohla mluvit se svým mužem. Děkuji ti. Ty se nějak protlučeš. Věřím tomu. Opatruj se a dávej na sebe pozor.”

Jakub tam seděl a držel ženě ruku. Tak dlouho, dokud nevydechla naposled. Nemohl si pomoci, ale pět let, je pět let a tak utřel pár slz. Ale nač být smutný? Ženě se splnilo to, že je se svým mužem na nějakém krásném místě.

A tak Jakub ženu přikryl dekou, na ni položil dopis o posledním spočinutí a peníze na to, aby byla pohřbena vedle manžela a šel do koupelny, aby se oholil.

Když byl hladce oholen, zavolal záchranku. Pak z domu zmizel. Jakmile se ale po pár dnech objevil ve své rodné vsi, okamžitě se o něj začali zajímat média. Nečekal, že se to stane. Myslel, že za těch pět let na něj zapomněli, ale zmýlil se. Psali o něm denně a reportéry se to kolem něj jen míhalo. Jakub s nimi vytrvale nemluvil a vyhýbal se jim. A tak toho po pár týdnech nechali. Sem tam se objevila reportérka nebo novinář, kteří chtěli rozhovor o tom, kde celou dobu byl, co dělal a jak se živil. Dokonce z něj udělali novodobého Tarzana žijícího někde v džungli a živícího se kořínky a co les dal. Očití svědci popisovali, jak v lesním úkrytu Jakub žil a jak ho tam naprosto jistě viděli. Kroutil hlavou nad tím, jak za pouhých pár minut slávy v televizi, jsou lidé ochotni si navymýšlet naprosté krákoviny. Ale bylo mu to jedno.

Ve své vsi chodil po hřbitovech a povídal si dál s mrtvými. Místní pak nechťeli na hřbitov ani chodit. Nejednou zaslechl o sobě tolik pomluv jako, že je upír, nebo nemrtvý a jen tak bloudí světem. Přece jen se ale našli rodiny, které si ho k sobě pozvali, aby jim vyličil, co si o nich myslí jejich mrtvá babička a kam tetička schovala své celoživotní úspory. Vždy to ale bylo tajně a raději si připlatili, aby Jakub skutečně mlčel. Vlastně se chovali dost pokrytecky. Na jedné straně kývali na pomluvy hlavou, na druhé si ho objednávali. Ale proč ne. Jakubovi to bylo jedno. Hlavně, že platí.

Bydlel kde se dalo. Střídavě po hotelech, po ubytovnách. A přemýšlel, zda takhle může žít celý život. Ale jak vlastně má žít? Jeho schopnost ho sice živí, ale jeho schopnost ho také přivedla k takovému životu. Takže...má spílat nebo si žehrat? Má se jí živit, nebo na ni zapomenout?

Jakub žil životem jen tak, že stále doufal, že zítřek bude lepší než dnešek. A že nikdy nevěděl, co vlastně bude zítra. Byl si jistý, že nejen, že stráví život sám, ale nejspíš nikdy nebude mít opravdovou střechu nad hlavou, rodinu či lásku.

„Musíme Jakuba najít.“

„S tím sice souhlasím, ale na druhé straně...k čemu nám bude? Je našťvaný, Salpsana chce stejně zabít a díky Hedvičině smrti nám nepomůže,” řekl Atanas.

„Jsem hlupák. Tak dlouho jsem na světě a stejně vždycky udělám nějakou chybu,” dal si Jákob hlavu do dlaní.

„Popel si na hlavu sypeš už dlouho. Řekneš nám konečně, jakou chybu jsi udělal?” zeptala se Katria.

„Máme strašně málo času. Zapomněl jsem, že Jakub je pánem mrtvých. Tedy, tak nějak by to mělo znít. Pán mezi mrtvými, nebo pán mrtvých co já vím. Zkrátka...on může Hedviku ještě zachránit.”

„Cože?!” vykřikla Katria. „Jak to sakra myslíš?”

„Není čas to vysvětlovat, ale Hedvika může žít. Jediný, kdo ji ale může dostat ze spárů smrti je Jakub. A musí to udělat hodně rychle.”

Všichni se po sobě podívali.

„Jak ho najdeme?“ zeptal se Duro.

„Jeho mysl není přístupná komunikaci, takže na to existuje jediná odpověď. Madrid.“

„No jo, on tam přece míří,“ vykřikla znovu Katrya.

„Jo, ale pěšky se tam nedostane,“ řekl Atanas.

„Myslím, že by nám mohli pomoci lesní lidé. Jak ale říkám, musíme to udělat rychle, neboť Hedvičino tělo nevydrží věčně. A Hedvičina duše na tom místě, kde je nyní, taky nebude napořád.“

„Tak na co čekáme? Bez Hedviky Jakub svět nezachrání a Hedviku snad chceme zpátky všichni, ne?“ řekla Katrya a postavila se.

„Přesně. Salpsan začal vyhrávat, ale je čas, aby se vše obrátilo. Jdeme pro Jakuba,“ zavelel Atanas.

Jákob se na všechny podíval a pak prohlásil: „Jste opravdu vyvolení. S vámi věřím, že to zvládneme.“

Jakub seděl na hřbitově a koukal se na zapadající slunce.

„Je to krásné, že ano?“ promluvil k němu hlas.

„Ano, to je. Kdo jste vy?“

„Jsem místní kronikář. Vlastně byl jsem. Zemřel jsem dávno před tím, než si odešel z dětského domova.“

„Takže znáte celou historii mého příběhu.“

„Celou ne, ale podstatnou část,“ odpověděl kronikář.

„Já fakt nevím, co budu celý život dělat,“ zakroutil hlavou Jakub.

„To neví nikdo z nás. Život sám o sobě je spravedlivý. Osud ne, ten jednomu dává, druhému neustále bere. Jednoho cpe do podušek, druhého do sena. Jednomu chrlí tuny zlata, dalšímu kopy sraček. Ale život ne. Život je maximálně spravedlivý. Všichni se stejně narodíme, všem nám musí někdo utírat prdel. Všichni stejně umřeme. V tomhle není výjimky. A všichni stejně nikdy nevíme, co nás čeká. A hlavně, nikdy nikdo na světě, ať to byl král nebo žebrák, nebyl pořád jen na

dně nebo pořád jen na vrcholu. To ani nejde. To by pak ten svět byl značně nevyrovnaný. I král jednou zažije pád z trůnu a žebrák den, který se mu zdá krásný.”

„To asi máte pravdu. Je vidět, že kronikářem byl ten pravý,” řekl Jakub.

„No to víš, i já si v životě něco zažil. A ani ty nebudeš pořád jen na dně. Zase jednou, až to budeš nejméně čekat, se z toho dna vyhrabeš. A pamatuj si, žít pozemský život můžeš jaký chceš, nadávat na to, že na světě není spravedlnost, ale ta poslední opravdová spravedlnost na nás čeká po smrti. Všechny stejně, bez výjimky. Před ní nerozhoduje, zda jsi král nebo žebrák, ale jak jsi žil. A to si moc lidí neuvědomuje. Pak už bude pozdě se kát a brečet a slibovat, že v příštím životě budeš lepší. Oni nahoře pečlivě sledují každého. Nevím, jak to při tom množství lidí na světě dokážou, ale dokážou to. Mnoho lidí se samo sebe ptá, zda dobře žili a zda byli dobrými lidmi. Já si myslím, že každý ví, jak žil a co si po smrti zaslouží. A věř mi, že hřeší úplně každý. Žít bez hříchu nelze. To bychom se vyrovnali Bohu a to přece nemůžeme. Bůh chce, abychom hřešili, protože jen tak se stáváme lidmi. A jen tak si můžeme své hříchy uvědomit, napravit je a tím se zase stát lidmi. A ty jsi dobrý člověk. To já poznám. Prostě žij. Toť vše. Je to těžké, je to mnohdy kruté, ale vůbec nejhorší je, vzdát to.”

„Já to nevzdávám. Ale máte pravdu, je to těžké.”

„A měl by život smysl, kdyby nebylo? Kdyby vše šlo hladce jako po másle? Člověk by se tím ani nic nenaučil. Proto jsme jako opice slezli ze stromů a z ryb se stali obojživelníci. Kdyby se člověk naučil překážky obcházet a ne je přelézat, vypořádávat se s nimi, leželi bychom stále pod stromem a jablka by nám díky Newtonově zákonu padala sama do huby. A my bychom ani nevěděli, že se jedná o nějaký gravitační zákon. Život je složitý, ale je takový, jaký je. Dneska se narodíš jako génius, příště jako chudák. Ale věř mi, že žádný osud není snadný. I slavní a bohatí jsou nemocní. A celý svět s nimi probírá jejich život. Nemohou udělat to ani ono, aby o tom každá domácnost ihned nevěděla. Jeden denně hledá kůrku chleba, ale může si dělat co chce. Členové královské rodiny zase mají na stole kaviár, ale musí se chovat stále dle protokolu a na spousty věcí obyčejných lidí musí zapomenout.”

„Máte pravdu. Ale kam se mám teď vydat?“ řekl Jakub zamyšleně.

„Kamkoli. Tam, kam tě nohy ponesou. A dělej co považuješ za správné. Však on tě život naučí a ukáže ti stezky, kterými se máš dát.“

Jakub vstal, poděkoval, rozloučil se a šel cestičkou od hřbitova ke své ubytovně. Šel a v zádech měl západ slunce.

„Měj se dobře, chlapče. Tebe čeká něco víc, to vím. Cítím to. Ale předtím to budeš mít těžké, abys nezapomněl, jaké to je mezi obyčejnými lidmi. Jaké to je, když je to těžké. Protože žít snadný život... je snadné až příliš. Ale jít cestou plnou překážek...to je život.“

Kapitola druhá

Dřív než ostatní

„Tak kam pojedeme první?“ zeptal se muž, když nastartoval. Žena, sedící na sedadle spolujezdce, se usmála.

„Kam chceš, Georgi. Ale vlastně...první bychom měli odvézt Hedviku k mé matce. Ať s námi nemusí absolvovat celou tu úmornou cestu.“

„Dobře. Ale vezmu to po dálnici, bude to rychlejší. Připoutala jsi ji?“

Žena sice dobře věděla, že její dcera připoutaná je, nicméně se pro jistotu ještě jednou na dcerku otočila a teprve pak svému muži odpovíděla: „Ano je. Ale jeď opatrně. Víš, že dálnice nesnáším.“

„Vím miláčku, ale dneska toho máme opravdu moc. Bude to rychlejší,“ zopakoval Georg.

„Ano, máš pravdu.“

Auto se rozjelo uličkami Londýna. Byl běžný pracovní den a tak se to na silnicích hemžilo auty. Muž i žena dobře věděli, proč auto používal pouze jeden z nich k cestě do práce. Žena se dopravovala metrem. Semafor následoval další a díky zácpám nabírali zpoždění.

Muž nervózně klepal do volantu.

„Klid, hlavně klid,“ pohladila ho manželka po ruce a muž se na ni usmál.

Konečně auto vjelo na dálnici. Doprava zde byla podstatně klidnější, ač automobilů, které někam spěchali bylo docela dost.

„Maminko...“, řekla malá Hedvika.

„Copak je zlatíčko?“ obrátila se na ni máma.

„Mě se chce čůrat.“

„Ale no tak Hedviko. Co jsem ti říkal, než jsme vyjeli? Že si máš zajít. Kde tady mám zastavit?“

„Co u toho lesíku?“ poradila mu manželka.

Muž se podíval do zpětného zrcátka.

„Chce se ti moc? Nevydržíš to k babičce?“

Holčička zakroutila hlavou a muž si povzdychl.

„Zlobíš.“

„Ale no tak Georgi, je malá. Snad se nic nestane, když zastavíme v odstavním pruhu na minutku.”

„No co mám s vámi dělat. Jste na mě dvě.”

Muž zakroutil auto ke kraji.

„Ale rychle.”

Žena vystoupila, otevřela dceři dveře, vzala ji do náruče a postavila za svodidla. „Běž k tomu nejbližšímu stromu, ano? A pospěš si.”

Dcera přikývla a běžela ke stromu. Muž seděl v autě a žena stála a pozorovala Hedviku. Malá Hedvika se vyčürala. Pak se objevila zpoza stromu, aby se vrátila k autu. Máma se na ni usmívala a rukou naznačila, aby šla zpět. Hedvika udělal první dva kroky a pak se zastavila. Viděla jak se její máma ohlédl, vykřikla a ještě stačila pohlednout na dceru. Do auta jejího tatínka a maminky nabouralo jiné. Hedvika se rozběhla zpět k dálnici.

„Maminko, maminko...co je ti,” plakala dcerka, ale maminka, které stékala krev z hlavy, jí už neodpověděla. Nějaký cizí člověk ji chytil do náruče a i přes její nárek ji táhl pryč, aby neviděla to dílo zkažky.

Později odpoledne Hedvika seděla na pohovce, dívala se do země a nic neříkala.

„Víte, viděla svou mámu mrtvou. Asi bude potřebovat skutečného odborníka,” vysvětloval policista

Starší žena plačtivě přikývla.

„Je mi to moc líto. Kdybyste cokoli potřebovali, tady je mé číslo. Bohužel se jednalo o opilce, navíc několikrát trestaného. On po nárazu ihned zemřel.”

Když policista odešel, žena se posadila k holčičce a pohladila ji po vlasech.

„Od této chvíle to musíme zvládnout samy.”

Jako by déšť vystihoval dnešní atmosféru. Na pohřeb přišlo jen pár starších lidí. Nebylo moc těch, kteří babičku znali. Většina jejich přátel již zemřela a z rodiny nikdo nezbyl.

Hedvice tekly slzy z tváří. Vyčítala si, že mohla babičku navštěvovat častěji. Ale nedalo se nic dělat. Teď už na tom nemohla nic změnit.

„Jestli chceš, můžeš tu ještě zůstat,” řekl Jákob.

„Ne, díky. Mám babičku v srdci, nemusím kvůli tomu zůstat na hřbitově. Působí to tu smutně.”

„Vidíš a někteří mají hřbitovy rádi,” usmál se Jákob.

„Co jsi říkal?”

„Nic, to si jen tak povídám pro sebe. Tak kam tě mám vzít? K nám? Nebo k ní domů?”

„Vezmi mě k nám. Dneska nemám sílu probírat se jejími věcmi. Vzpomínek mám i bez toho dost.”

„Dobře, tak se posad’ a vyrazíme.”

V autě seděli oba mlčky. Ticho prorazila až Hedvika.

„Víš, uvědomila jsem si, že teď už opravdu nemám nikoho. Vlastně ani nevím, zda byl dobrý nápad, abych od babičky odešla do tvého domu.”

„U nás jsi své schopnosti ještě vylepšila, Hedviko. Nesmíš si nic vyčítat. Každý týden jsi byla u ní. Buď ráda. Zemřela krásně. Ve spánku. Bez bolesti. Bez toho, aby trpěla.”

„Máš pravdu. Je to tak.”

„A v pozhnaném věku,” dodal Jákob.

„Ano, ale teď jsem na světě úplně sama.”

„Sama? Tak to ti děkuji, kdo jsem tedy pro tebe já? A všichni Výjimeční? Rada Výjimečných tě přijala mezi sebe a to oni jen tak někoho na radu nepozvou. Jsi výjimečná mezi Výjimečnými.”

„Já vím. Vy jste teď má rodina. Jinou nemám.”

„Ano, to jsme.”

„Ale teď najednou nevím co bude dál.”

„Co by. Dokončíš školu a pak budeš pracovat v mém ústavu. Jsi Výjimečná a tak patříš mezi nás.”

„Jo, to je pravda. Patřím mezi vás,” usmála se dnes poprvé Hedvika.

„Dneska mezi nás přijde nová postava,” oznámil u snídaně Jákob.

„Kdo to bude?” zeptala se Hedvika.

„Jmenuje se Fred.”

„A co umí?”

„Vlastně všechno. Myslí pohybuje s předměty, umí ovlivňovat jednání druhých. Říká se, že je vyvolený, takže toho umí spousty.”

„Jak se k nám dostal?”

„To ti jednou budu vyprávět, až bude čas. Nebo se ho na to zeptej sama. Nicméně teď pro něj musím dojet.”

Hedvika přikývla.

„A ostatní? Trénovat dnes budou sami?”

„Ale no tak Hedviko. Až přijdou, jen je uveď do tréninkové místnosti. Vždyť už tu chodí takových roků, většina mě stejně nepotřebuje. Dělají to každou středu pořád stejně.”

„Jo já vím. Ale s tebou se cítí...nevím...bezpečněji třeba, nebo tak nějak.”

„Chápu. Vráťím se co nejdřív,” Jákob vstal.

Když šel kolem Hedviky, položil jí dlaň na rameno.

„Sdružujeme Výjimečné, aby se naučili svou schopnost ovládat a používali ji správným směrem. Ale svět o nich stále neví a tak se musí naučit ji používat tak, aby nebyli odhaleni. Dříve nebo později přijdou do normálních zaměstnání a do běžného života a pak nebudou moci pec rozpalovat malíčkem nebo zvedat do vzduchu auta. Svět o nás stále neví a zatím nenastala doba, aby to zjistil. Ta doba přijde, Hedviko, já vím, že ano. A je dokonce už moc blízko, ale ještě ne.”

Hedvika pokývala hlavou.

„Máš pravdu. Vše jim řeknu. Ale pak půjdu někam ven, potřebuji na vzduch.”

„Klidně běž. Měla by sis najít kamarádky.”

„Opravdu bych měla? A jaké? Takové, kterým nevadí, když jim řeknu, aby nešli ulicí, kterou chodí běžně domů, protože se tam stane nehoda? Takové, které upozorním na to, že večer by neměli zapalovat

svíčky, neboť jedna z nich, kterou shodí při milostných hrátkách se svým klukem zapálí dům? Říkají, že jsem divná a nechtějí se mnou mít nic společného.”

Jákob si klekl a podíval se Hedvice do očí.

„A víš proč? Protože člověk se vždycky bál neznámého. Jsou to lidé. Bojí se všech, kteří se odlišují. Bojí se a aby to nebylo znát, tak se jim smějí a týrají je. Ve skutečnosti je za tím jen strach. Nechápou, jak to děláš. A protože si to neumí vysvětlit, tak jedinou obranou, která je napadá je to, že řeknou, že jsi divná a budou se ti vyhýbat. To není jejich chyba. Je to tak proto, že nás neznají. Neví, že jim nechceme ublížit, ale že se chceme zapojit. Že díky nám by byl jejich život snazší a že jim chceme pomáhat. Jednou... až to zjistí, přestanou se bát. Ale- spoň ti normální. Vezmou nás za ruku a pustí mezi sebe. A my se jim za to odměníme. Ale to bude ještě trvat. A teď mě omluv. Musím jít. Fred na mě čeká.”

Hedvika souhlasně zakývala hlavou a Jákob opustil dům.

Jednou to lidé pochopí... ale aby se ona tohoto dne vůbec dožila, pomyslela si.

Fred a Hedvika seděli na terase a shlíželi na Londýn.

„Krása, že?” řekla.

„Jo, to je. Rozhodně lepší než tam u nás.”

„Odkud vlastně jsi? Jákob mi nechtěl nic prozradit, prý se tě mám raději zeptat.”

„No... pokud tě to nebude děsit, co ti řeknu. Je to dost krvavá historie.”

„Taky to nemám růžové, takže klidně povídej.”

„Narodil jsem se v Rusku. Žil jsem ve vesnici, která byla odloučená od lidí. Ruská vláda nás tam přestěhovala z našich běžných obydlí.”

„Přestěhovala? Celou tvou rodinu? A proč?”

„Nejen moji rodinu, ale desítky dalších rodin. Protože jsme Vý-

jimeční. Každý z nás všech někdy použil svou schopnost a nějaký člověk ho při tom viděl. Nejspíš to práskl a pak to šlo ráz na ráz. Vláda pro nás udělala speciální městečko na severu, kam nikdo z lidí jen tak nepáchl. Jen pro nás, abychom neděsili lidi, prý. Nevěděli co s námi. Měli strach. Chtěli na nás dělat pokusy, ale když zjistili, že bychom se svými schopnostmi bránili, tak nás umístili tam.”

„A proč jste se nebránili při tom stěhování?” zeptala se Hedvika.

„A proč bychom měli? Takhle daleko jsme měli od lidí pokoj. Byli jsme mezi svými. Nikdo nás nepovažoval za zrůdy a tak. A stejně bychom neměli šanci. Kdyby rusové chtěli, armáda by nás mohla zabít všechny a hned.”

„Ale jak to, že ses ocitl tady?”

„No...jeden z nás, takový mladý kluk, neuposlechl zákaz. Řekl, že nechce být jako zvíře držený v kleci. Říkali jsme mu, že se na to má vykašlat, že s tím nic nejde dělat, ale on utekl. Jenže jsme nikdo nevěděli, že vojáci nejbližší okolí hlídají právě proto, aby nikdo z našeho města nezmizel. Pár vojáků zabil, ale nakonec to nepřežil. Přijeli k nám do vesnice s jeho tělem. A pak nám oznámili, že máme smůlu. Řekli, že díky němu neví, kdy někomu z nás zase přeskočí a bude chtít zdrhnout. Než si všichni stačili uvědomit, co se děje, polovinu z nás postříleli.”

Hedvika

vyjekla.

„Jo. Nastal chaos. Všichni se snažili uniknout smrti všemi směry. Já jsem měl to štěstí, že jsem utekl do lesa. Zpoza stromů jsem ale ještě viděl matku, jak na mě křičí, abych utíkal co nejdál. Střelili ji do hlavy. Pak běželi za mnou. Hledali mě, ale nenašli. Myslel jsem, že umrznu. Neměl jsem odvahu se ani hnout. Do vesnice jsem nemohl a jít lesem jsem se bál. Ostatně...neměl jsem ani dostatek oblečení. V té rychlosti jsme si nestihli nikdo nic vzít. Byl jsem si jistý, že mě sice nezastřelí, ale umřu zimou. Už jsem měl smrt před očima, když mě Jákob zachránil. Dozvěděl se o tom masakru a zjistil, že jsem jako jediný přežil. No...jediný. Jestli někdo další utekl a zachránil se, to nevím,” dokončil vyprávění Fred.

„To je mi líto, Frede,” podívala se na něj Hedvika a objala ho.

„To je v pohodě. Jsem chlap. Ale ti, co to udělali mi za to zaplatí.”

„Pomsta není zrovna nejlepší způsob, jak se s tím vypořádat.”

„A jaký je ten nejlepší?”

„To nevím. Asi čas.”

„Hedviko, copak to nechápeš? Se smutkem ti pomůže čas, ale jak se vypořádat s tím, že nás zradili lidé? Lidé nás zabíjí. Copak se my zabíjíme mezi sebou? Podívej kolik utrpení člověk dělá. Za kolik může.”

„Ano, to je pravda. Já o tom něco vím. Mé rodiče zabil opilý řidič.”

„No tak vidíš. To člověk může za všechno špatné, co se nám děje. Jakob říkal, že je nás hodně. Tak proč nepřevzeme moc? Jsme lepší než oni, tak proč jim neukážeme, jak žít? Nemusíme jim vládnout, stačí, když jim ukážeme, že to jde i bez zabíjení a nenávisti.”

„Jakob říká, že svět na to ještě není připraven.”

Fred mávl rukou.

„A kdy bude? Až nás zemrou ne stovky, ale tisíce? Měli bychom něco udělat, nebo nás vybijou všechny.”

Hedvika si povzdychla. V něčem měl Fred rozhodně pravdu.

„Miluji tě,” zašeptala Hedvika.

„Taky tě miluji,” odpověděl taktéž šepem Fred.

Leželi vedle sebe nazí, zakrytí jen dekou, ale hlavně v objetí.

„Jsi má životní láska. Tím jsem si jistá. Ale...” zarazila se.

„Co se děje?” Fred se na ni podíval trochu vyděšeně.

„Nic... jen mám občas takové divné sny.”

„Jaké sny?”

„Nevím. Jejich význam mi není jasný.”

„Tak mi aspoň řekni, co v nich vidíš. Tvé sny jsou důležité. Protože jsi Věstkyně. U tebe má všechno význam.”

„Já nevím... nechci, aby ses rozzlobil, nebo urazil,” váhala Hedvika.

„Povídej. Miluji tě a od tebe mě nemůže rozzlobit vůbec nic, lásko,” řekl Fred a políbil ji na tvář.

„Dobře. Ty sny jsou moc divné. Stále se v nich objevuje nějaký muž, kterého vůbec nepoznávám.”

„Tak se teprve objeví,” přemýšlel nahlas Fred.

„Jenže on vypadá jako samotná smrt. Takhle bych si ji představovala. Je příšerně hubený, skoro plešatý, má propadlé tváře a kruté oči. Jeho kostnaté ruce po mě stále sahají. A pak se tam objevuje nějaký kluk. Já...totiž...ten vlastně není důležitý,” zalhala Hedvika.

„Ale no tak. Nechodíme spolu týden. Nerada lžeš a když už to děláš, tak to na tobě hned poznám.”

„Prostě v těch snech s tím klukem asi chodím. A taky se tam objevují další lidé, kteří bydlí u nás v domě. Jediný, kdo mi v nich chybí...jsi ty.”

Následovalo dlouhé ticho.

„Řekni něco Frede.”

„A co mám říct? Nejspíš to znamená, že v té době už budu mrtvý.”

„To neříkej!” vykřikla Hedvika. „Taky se můžu mýlit.”

„Tvé sny se nikdy nemylí, to víš sama.”

„To jo, ale taky jsem ti řekla, že význam těch snů neznám,” Hedvika se posadila.

„Neznáš. Já taky ne. Ale co rozhodně znáš, je to, že to v nich děláš s někým jiným.”

„Frede, prosím tě...tohle si nezasloužím. Nikdy jsem ti nebyla nevěrná a chci jen tebe!”

„To neříkám, ale mě mít v budoucnu nebudeš,” řekl Fred a šel k oknu.

„Ale miluji jen tebe a nikdy nikoho už takhle milovat nebudu!” zakřičela Hedvika.

„Tvé sny říkají něco jiného,” odvětil Fred aniž by se na ni otočil. Hedvika k němu přistoupila a objala jej.

„Tentokrát svým snům nevěřím. Chci jen tebe...přisahám,” dodala.

Ale Fred se dál koukal z oken do temnoty. Ty sny byly pravdivé. Vždycky byly. Hedviku bude mít jiný chlap. A on? Kde je v jejích snech on? Buď bude po smrti nebo někde jinde.

Fred si to ani neuvědomoval, ale byla to právě ta informace, která začala pomalu, nicméně jistě všechno měnit.

„Já neříkám, že Fred nemá pravdu, ale nejde vše tak radikálně, jak navrhuje. Hedviko, prosím, snaž se ho přesvědčit o opaku. Na tebe dá. Miluje tě,” vysvětloval Jákob.

„Jenže já ho taky miluji a musím stát za ním.”

„Právě proto, že ho miluješ, musíš ho přesvědčit, že jeho návrh není ta správná cesta. Zabíjení plodí jen další zabíjení.”

„Ale on nechce zabíjet, chce to lidi naučit,” oponovala Hedvika.

„Naučit? Chce jim vládnout. Lidé si musí vládnout sami a my si také musíme vládnout sami. A je to dlouhý proces. Ale Fred na to chce jít příliš razantně. Takhle svět jen vyděsíme.”

„Ty mi vůbec nerozumíš! Oběma nám zabili rodiče, mohl bys to aspoň trochu chápat!” vykřikla Hedvika.

„Já to chápu, ale vy zase pochopte mě. Nemůžete si myslet, že nakráčíte na světové politiky a oni vám dají co chcete jen proto, že zvednete do vzduchu hrnek s kávou.”

„Tak je budeme muset přesvědčit razantněji.”

Jákob s Hedvikou se podívali na schody. Stál na nich Fred.

„Frede, přiveď jsem tě sem v míru a míru tě taky učím. Ale tvé radikální názory se mi vůbec nelíbí a nelíbí se mi, že jimi pleteš hlavu i Hedvice,” řekl důrazně Jákob.

„A víš co se zase nelíbí mě?” zeptal se Fred pomalu a naprosto klidně.

„To, že lidé nás zabíjet mohou a my tomu jen přihlížíme a nic neděláme.”

„Nic nevíš!” zakřičel Jákob. „Nepřihlížíme. Tenhle ústav nesdružuje jen Výjimečné. Já osobně jezdím případ od případu a domlouvám s vládami, aby k dalšímu zabíjení nedocházelo.”

„A co jsi udělal pro mou rodinu? Už rusové vypátrali vrahy? Už zavřeli ty, kteří ty vraždy přikázali?!” zakřičel Fred.

„Jistě že ne. Rusko je dost specifická země.”

„Tak já ti dost specificky oznamuji, že jdu vrahy svých rodičů hledat sám. A Hedvika mě miluje a půjde se mnou.”

„Nemůžeš si dělat co chceš mimo naši organizaci. Tenhle ústav je jediný na světě, který má právo jednat s představiteli jednotlivých států. Všechno by se tím mohlo narušit.”

„Sám jsi říkal, Jákobe, že jsem vyvolený. Jsem vyvolený nastolit na světě mír. Je čas ho nastolit. “

„Nastolit mír? Pomocí dalšího zabíjení? Vyvolený by se nechoval tak sobecky, jako se chováš ty. Hedviko, neodcházej!”

„Promiň Jákobe, ale já Freda miluji.”

„Hedviko, tohle není správná cesta. Prosím Hedviko!”

Dveře se zabouchly. Hedvika i Fred byli definitivně pryč. Jákob věděl, že ať Fred nakonec udělá cokoli, touto chvílí se spustí řetězec událostí, který nepůjde zastavit.

Zamilovaná dvojice se vydala dolů do Londýna.

„Co uděláme teď?”

„No...myslel jsem...že bys třeba chtěla znát i ty vraha svých rodičů. Pohlédnout mu do očí.”

„To bych chtěla. Ale jak to uděláme? Nic o něm nevím. Na tu událost si nepamatuji.”

„Někdo si na ni pamatovat bude, to se neboj,” ujistil ji Fred.

Najednou se Hedvice rozzářily oči.

„Já jsem blbá. Podívej co mám,” křikla a začala se přehrabovat v peněženke.

„Nejsi blbá,” řekl Fred a políbil ji na rty.

Hedvika našla co hledala a podala to Fredovi.

„Co to je?”

„To je vizitka toho policisty, který mě dovezl k babičce.”

„No vidíš. Tak se za ním stavíme. On nám jméno toho vraha poví.”

Dvojice se vydala na policejní služebnu, jejíž adresa byla napsána na vizitce. Když dorazili na místo, vstoupili dovnitř.

„Co kdybys mě počkala tady a já to tu vyřídím sám?” navrhl najednou Fred.

„Sám? Proč sám?”

„Neboj, všechno bude v pořádku. Ale víš co, nemůžu chránit tebe a zároveň z toho policajta vytřískat pravdu.”

„Počkej, Frede, já nechci žádné násilí. Nechci, abys mu cokoli udělal.”

„Neboj. Nezkřívím mu ani vlasek,” ujistil Hedviku.

„Slib mi to. Prosím.”

Fred Hedviku vášnivě políbil a pak řekl: „Neboj miláčku, nic mu neudělám.”

A když stoupal po schodech, dodal jen tak pro sebe: „Když to nebude nutné...”

V prvním podlaží byla chodba osvětlená. Fred vyzkoušel mnohé dveře, ale otevřené byly jen jedny. A tak Fred vstoupil do místnosti.

Kancelář byla osvětlená jen slabě. I v šeru ho ale okamžitě upoutala postava, jejíž hlava, podložená rukama, ležela na stole.

Fred si odkašlal a postava se narovnala. Nejprve zamžourala, ale pak se vyděsila a začala si sahát pro revolver.

„Proboha, kdo jste? Co tady děláte? A jak jste se sem dostal?” začal muž křičet.

„Klid. Potřebuji jen někoho najít.”

„Najít? Teď v noci? Zbláznil jste se?”

Fred přistoupil až ke stolu a předložil osobě vizitku.

„Kde bydlí? To je to jediné, co mě zajímá.”

Muž si promnul oči a zatímco se snažil vyčíst koho by to měl znát, řekl Fredovi: „Jak jste se sem sakra dostal?”

„Dvěřmi. Dole je otevřeno.”

„Kurva,” zaklel muž, „to zas Michael nezamkl. No...tenhle chlápek šel už do důchodu. Máte smůlu. Je tomu tak...” muž se zamyslel, „tak měsíc nebo dva. Co mu chcete?”

„To není pro vaše uši. Jen mi řekněte, kde ho najdu,” odpověděl Fred naprosto chladně.

To už muže dopálilo. Nejenže se po služebně courá naprosto neznámý chlápek, ale ještě ho budí a chce na něm, aby mu prozradil soukromou adresu bývalého kolegy.

„Tak hele mladíku, já nevím kdo jsi a co mu chceš. Takže nepro-

zradím bydliště mého kámoše někomu, kdo se tu poflakuje takhle po noci a ještě mi nechce říct o co vlastně jde. Jestli něco chceš, řekni to mě. On už není ve službě. Takže máš smůlu chlapečku.”

To pro změnu dopálilo Freda. Rychle zvedl do vzduchu ruce a napřáhl je k policistovi. Ten se ihned vznesl a chytil se za krk. Fred došel až k muži.

„Nejsem chlapeček, idiote. Jsem někdo, kdo tě klidně uškrtí, když mi neřekneš, co chceš. Dole je moje holka a já ji miluji. A udělal bych pro ni cokoli. To znáš, ne? Taký bys pro svou starou udělal všechno, nebo ne?”

Muž rudl v obličeji a chrčel.

„Nebo už nemáš starou? Brousis přece ještě svoji starou, ne?”

Ale muž se jen držel za krk a dusil se.

„Alespoň kývni jako odpověď, když s tebou mluvím, ty hajzle!” zařval Fred. „Copak tě neučili, že je slušné odpovědět?”

Muž s obtížemi kývl hlavou.

„A teď mě dobře poslouchej, protože to nebudu opakovat. Pusť tě na zem a ty mi řekneš přesnou adresu toho hnusného fízla, jasné?”

Když následovalo asi minutové ticho, muž pochopil, že Fred opět čeká na jeho kývnutí.

„Fajn. Právě jsi viděl ukázkou toho, co dokážu. Takže jestli sáhneš po zbrani nebo uděláš něco jiného... je po tobě. Nevím s jakým IQ přijímají k policii, ale řekl bych, že to chápeš.”

Muž opět kývl a Fred jej pomalu spustil na židli.

„No vidíš. Jde to docela snadno, když policie spolupracuje s občany. Teď mi tu adresu napiš na druhou stranu vizitky. A pohni. Už jsem se s tebou zdržel víc než dost.”

Muž pomalu sáhl pro propisku a pak na malý kousek papíru napsal, co po něm bylo požadováno. Fred, aniž by pohledem uhnul z muže, si vzal vizitku ze stolu.

„Tak se mi to líbí. Ale je tady jeden malý problém.”

„Jaký?” zachroptěl muž a promnul si krk.

„Když teď odejdu, ty mu jistě zavoláš. Anebo zavoláš své kolegy a ti nám připraví spoustu nepříjemností. A při tvé inteligenci jsem si jistý, že chápeš, že to nemohu dovolit,” usmál se Fred.

„Spoutejte mě, ale nezapíjejte, prosím.”

Fred přistoupil k muži a zašeptal: „Měl bych ti podříznout krk. Tobě a všem lidem na světě. Protože všichni nás jenom nenávidíte. Hnusíme se vám. Ale vy... lidé... se hnusíte zase mě. Měl bych tě zabít. Ale nemám na to čas. Dole mě čeká holka. Takže tě jen uspím. Zabít tě můžu kdykoli,” dodal a zvedl muže vysoko do vzduchu. Pak s ním hodil o zeď.

Hedvika sebou trhla. Tenhle rámus slyšela i ona. Právě když uvažovala, zda se má za svým milým vypravit, objevil se na schodech.

„Co to bylo, Frede? Stalo se něco?”

Fred se usmál.

„Ne, miláčku. Všechno proběhlo v pořádku.

„Děkuji. A pak? Co v tom Rusku? Jak chceš najít své vrahy?”

„Někdo z vlády to musel nařídít. Až zjistí, co umím, hned mi řeknou co chci vědět. Neboj se,” řekl Fred a políbil Hedviku na tvář.

Fred a Hedvika se s pomocí taxíku dopravili na uvedenou adresu. Fred vložil do rukou řidiče pár bankovek a oba vystoupili. Když auto opustilo ulici, otočil se na Hedviku: „Víš, miláčku, já myslím, že bych dovnitř měl jít sám.”

„Sám?” řekla Hedvika překvapeně. „Tak to ne. Tam na služebně jsem tě nechala jít samotného, ale tady půjdu s tebou.”

Když chtěl Fred něco namítnout, Hedvika ho hned zarazila: „A nechci slyšet žádné odmlouvání. Chci to slyšet. Tentokrát musím být u toho.”

„Dobře, jak chceš.”

Fred zatřukal na dveře. Nic se nedělo. Zatřukal tedy znovu. Dům ale stále odpovídal jen tichem. Jako by byl neobydlen.

„Třeba není doma,” špitla Hedvika.

Fred si povzdychl a přiložil ruce na kliku. O pár vteřin později se ozval zvuk odemčeného zámku a dveře se otevřely.

„Frede,” řekla pohoršeně Hedvika, „tohle nemůžeme. Jedná se o vloupání.”

„Chceš znát jméno vraha nebo ne?” otočil se na ni.

Hedvika opatrně přikývla a Fred vstoupil do domu. Moc toho neviděli, neboť obývací pokoj příkrývala tma. Fred luskl prsty a světlo se rozsvítilo.

„Haló, je někdo doma,” zakřičel Fred.

Hedvika, která to nečekala, sebou leknutím trhla. Teprve nyní uslyšeli zvuk přicházející z horního pokoje. Pak se otevřely dveře a dvojice zahlédla jen stín člověka, který přecházel chodbou ke schodišti.

Hedvice vzrušením a zároveň strachem bušilo srdce. A bušilo stále rychleji s každým schodem, se kterým se postava blížila. Zastavila se až ve chvíli, kdy dvojici zahlédla celou.

A Fred s Hedvikou zase viděli staršího pána v županu, jak na ně nevěřícně kouká.

„Jak jste se dostali dovnitř?” zeptal se a dál stál na schodech.

„To není podstatné, pane. Podstatnější je to, proč jsme přišli,” odpověděl Fred.

„Podstatné je to, že jste se mi v noci vloupali do domu. Jste mladí. Ještě můžete dát zpátečku. Když to uděláte, nezavolám policii. Každý může v životě udělat chybu. Tak buďte chytří a nezničte si vaše životy touhle jedinou.”

„My se omlouváme, pane...my chceme jen znát jedno jméno. Pak hned odejdeme,” řekla Hedvika.

„Teď v noci?”

„Lepší hned než později,” usmál se Fred.

„Jaké jméno?”

„Vraha jejích rodičů.”

Muž si povzdychl.

„Podívejte, já už u policie nepracuji. Takže si jděte lehnout a ráno běžte na nejbližší služebnu. Tam vám snad pomohou.”

„Tehdy jste ale pracoval. A to vy jste byl u nás doma,” řekla Hedvika a stále používala svůj lehce omluvný tón.

„Vy nám pomůžete,” řekl Fred důrazně.

„Nejsem povinen vám v noci pomáhat. Jestli něco chcete, přijďte ráno. A rozhodně zazvoňte u dveří a nelezte mi dovnitř jako zloději.”

„My jsme klepali,” špitla Hedvika.

„My chceme ale pravdu znát hned. Takže slezte dolů a řekněte nám co chceme vědět.”

„Nic není hned, mladíku. Nauč se trpělivosti.”

„Možná bychom měli přijít ráno. Tohle byl hloupý nápad,” navrhl Hedvika.

„Poslechněte svou přítelkyni, mladý muži. Ona má rozhodně lepší nápady než vy.”

To Freda rozlítilo. Všichni lidé ho rozčilovali a všechny nenáviděl z celého srdce. Ale ti, kteří mu říkali, co má dělat, ho rozčilovali ze všeho nejvíc.

„Naposledy vás žádám, abyste sešel dolů a udělal, co chceme. Nenut'te mě k nejhoršímu.”

„Frede...prosím.”

Muž na nic nečekal a vytáhl zbraň, kterou celou dobu třímал v kapse županu a čekal, zda ji bude muset použít.

„Mladíku, já vám zase naposled říkám, abyste odešel.”

„Frede pojd', přijdeme ráno,” zaprosila Hedvika.

„Ne! Nerad dělám zbytečné cesty.”

Následně Fred rychle máchl rukama a revolver vylétl z rukou bývalého policisty někam pryč. Ten nevěřicně zíral, co se stalo.

„Jak...jak jste to udělal?” koktal.

„Takže...pojd'te dolů,” přikázal Fred.

Muž, křečovitě se držel dřevěného zábradlí, scházel krůček po krůčku, schod po schodu, do obývacího pokoje. Pak opatrně usedl na okraj pohovky. Fred a Hedvika stáli pořád na svém místě aniž by se hnuli.

„Takže...chceme znát jméno jejího vraha.”

„Ani nevím, jak se jmenuje. Nemůžu si pamatovat všechny případy.”

„Na tenhle si vzpomenete rychle. Byla malá, když její rodiče srazil na dálnici řidič. A ona to vše pozorovala,” připomenul ve zkratce Fred případ.

Muž chvíli uvažoval. Chvíli se díval do země, chvíli zase na Hedviku. Pokyvoval hlavou.

„Ano, na to si vzpomínám. Jo, byl to ten opilec. Známý recidivista.”

„Jeho jméno.”

„A k čemu vám bude?”

„Chceme se mu podívat do očí. Pomstít se mu.”

„Spíš chci vědět, kdo to je a jak dnes žije. Chci mu připomenout co udělal,” vložila se do diskuze Hedvika.

Muž si povzdychl, promnul si oči a pak se na dvojici zadíval.

„Myslíte, že vám pomsta pomůže? Že se vám uleví?”

„O tom vy nerozhodujete,” řekl Fred.

„Já ne, ale vy ano. Můžu vám říct, že nepomůže. Bude vám ještě hůř. Věřte mi, pomsta není tím nástrojem, který vám ulehčí váš život.”

„Myslíte? Takže si nezaslouží spravedlivý trest?”

„Mladíku...jak víte, že ho nedostal?”

„Vězení není spravedlnost pro vraha.”

„Ano? A jaký je tedy spravedlivý trest, podle vás?”

„Smrt za smrt. Oko za oko.”

„Hm,” pokýval muž hlavou, „a kdo jste? Bůh? Jste snad Bůh, abyste rozhodoval o životě a smrti jiných? Na to nemáme nikdo právo. Můžeme mu dát trest podle pozemských zákonů, ale o ostatní se postará ten nahoře. Nikdo jiný nemá právo někoho soudit. Všichni to čas od času děláme, neboť jsme jen lidé a tak chybujeme, ale nikdo nám toho práva nedal.”

„Ale my nejsme lidé,” usmál se Fred.

„Ano? A kdo jste? Ten váš trik se zbraní byl pěkný. Ale pořád jen trik. Nikdo neumí čarovat.”

To Freda rozčílilo úplně nejvíc.

„My jsme Výjimeční.”

„No jistě...” zasmál se posměšně muž, „každý je výjimečný. I já. Neboť takový jako jsem já, nebo vy, se už nenarodí.”

Fred zvedl ukazováček a společně s ním se vznesl do vzduchu i stůl. Muž otevřel pusu a opět nevěřicně zíral na to, co právě viděl.

„Jak to sakra děláte? S tímhle běžte do nějaké televizní show.”

„My jsme Výjimeční. A vy lidé, si zasloužíte, abychom vás ovládli. Protože vašich hříchů už je dost.”

„Vy patříte k nějaké sektě, nebo co?”

„Teď nám řeknete to jméno, nebo se budou dít hodně zlé věci.”

Teď se dopálil i muž.

„Tak mě dobře poslouvej, ty parchante. Tys přišel v noci do

mého domu, vloupal ses sem a nutíš mě dělat věci, které nechci. Já chci jen jedno...chci spát. Takže si vezmi tu svou holku a běž do prdele. Nic vám neřeknu. A s těmahle pout'ovými trikama mě fakt neohro-
míš," zalhal trochu policista, neboť ohromen přece jen byl.

Hedvika zatahala Freda za rukáv: „Frede, pojď domů. Kašleme na to. Nemá to cenu.”

Fred ji odstrčil. Pak zvedl obě ruce a pán se vznesl do vzduchu.

„Mě nikdo nebude říkat, co mám dělat,” poslední slova Fred doslova zařval a hodil s mužem o zeď. Hedvika vyjekla.

„Frede, říkali jsme žádné násilí. Prosím...tohle nechci.”

„Mlč, blbko. Copak to nechápeš? Zase se nám vysmívá. To my jsme víc než oni. A on nám řekne, co chceme vědět.”

„Ale já už bez toho dokážu žít. Ne za tuhle cenu. Takhle to nechci. Frede, prosím...”

Ale Fred byl odhodlaný dostat svému slovu a pokud to bude nutné, tak doslova vyždímat z muže jméno vraha Hedvičiných rodičů. Hedvika nevěděla, zda má zůstat nebo běžet pro pomoc. Srdce jí bilo jako o život, byla plná strachu a nevěděla co bude dál.

Muž se jen s obtížemi zvedl.

„Nedělej to, chlapče. Budeš toho litovat.”

„Drž hubu, starče. Ty toho budeš litovat,” řekl Fred a v jeho hlase byla slyšet veškerá zuřivost a zároveň nenávisť a odpor k lidem.

Přistoupil až k muži, kterého opět zvedl do vzduchu, až si byli tváří v tvář, a řekl s důrazem na každé slovo: „Chci, kurva, slyšet to jméno.”

„To nemůžu...” ale než stihl muž dopovědět, visel hlavou dolů.

Hedvika marně křičela a prosila, aby toho Fred nechal, ale tomu se již zatmělo před očima.

„Jméno! Řekni to jméno, ty hajzle! Ty lidská bestie! Ty hnusná kurvo! Jméno! To jméno!”

„On je...je...mrtvý. Nemůžu ti ho říct,” dopověděl konečně muž, když ho Fred pustil ke slovu.

Hedvika se zarazila a Fred uvažoval, zda muž mluví pravdu.

„Opravdu? Opravdu je mrtvý?”

Muž odpovídal s obtížemi, neboť visel stále hlavou dolů.

„Jo...jeho...auto narazilo...do auta tvých...rodi...rodičů. Zemřel ihned...po...po nárazu,” vysoukal ze sebe.

„Vidiš, Frede? Už to víme. Známe odpověď. Nemůžeme nic dělat. Je po smrti. Tak ho nech být.”

Fred se na ni otočil a ona se usmála.

„Prosím.”

„Ty mu věříš?”

„Miluji tě a tohle mi jako odpověď stačí. Vážně, to je v pořádku.”

Fred se otočil na muže a ten se neubránil tomu, aby se pod dojmem toho, že vlastně vyhrál, neboť jméno Fredovi stejně neprozradil, usmál. To však neměl dělat. Tímto úsměvem si podepsal rozsudek smrti.

„Taky tě miluji, Hedviko. Ale tenhle hajzl zaplatí za to, jak se k nám choval.”

„Frede, prosím néééé...”

Hedvika se na divoké Fredovo běsnění nemohla dívat. Házel s bývalým policistou ze strany na stranu. Zdemoloval mu byt a nechal muže být teprve, když dopadl a ani se nehnul. Fred si nemohl pomoci. Před očima měl pouze černou tmu. Jako by vše, co dělal, za něj dělal někdo jiný, on se na to celé díval a nemohl nic dělat. Jen přihlížet. Neovládl se. Ta zuřivost, ta nenávist jej zcela pohltila. Za to, že mu nechtěl říct pravdu hned, za to, že jeho umění považoval za pouťové triky a hlavně za to, že se mu vysmíval do obličeje.

Vlastně ani nic necítil. Jako by jen bušil do pytle. Takhle mu to připadalo. Muž dopadl na zem. Byl mrtvý. A Fred se cítil hned lépe. Ani nebyl od krve. Neušpinil se, takže se necítil vůbec jako vrah. Ospravedlňoval si to tím, že si to muž zasloužil. A že kdyby muž řekl hned, co chtěli vědět, nic by se nestalo.

Vyšel před dům. Hedvika seděla na patníku a vzlykala. Fred přišel k ní a objal ji. Ona ho ale odstrčila.

„Je mrtvý? Tak řekni...je mrtvý?!” křičela.

Fred pomalu přikývl.

„Tys ho zabil! Tys ho zabil! Ale proč? Já nechtěla zabíjet. Tohle jsem nechtěla. Prosila jsem tě, ale tys nepřestal. Copak nemáš v sobě trochu lidskosti?”

„Lidskosti?“ řekl posměšně. „Nejsem člověk, abych ji měl.“

„Takže můžeš jen tak zabíjet a nic to s tebou nedělá?“

„Ten chlápek si to zasloužil.“

„Jo a proč myslíš? Co ti udělal tak hrozného?“

„Copak jsi to neviděla? Smál se nám do ksichtu. Vysmíval se a urážel nás.“

„Ty hlupáku,“ začala s ním Hedvika třást a bušit do hrudi, „lidé se nám vysmívají. Dělají to pořád. Ale nemůžeš je zabít všechny. Nemůžeš zabíjet jen tak na počkání. My nejsme jako oni.“

„Máš pravdu. Nejde zabít všechny, ale ty, co si to zaslouží, ty jistě.“

Po chvíli mlčení se Fred zeptal, ač odpověď předem znal.

„Jdeš se mnou do toho Ruska?“

„S tebou už nejdu nikdy nikam. Jsi obyčejný vrah. Jsi nic. Už tě nechci nikdy v životě vidět!“ zakřičela.

„To neříkej, nebo se to splní.“

„Jenže já chci, aby se to splnilo. Teď už vím, proč jsi v mých snech nebyl. Protože tě nenávidím. A nikdy tě neuvidím. Jsi hnusný, odporný vrah.“

„Ale já tě miluji.“

„Já jsem tě taky milovala. Ale ne takhle. Takhle... takhle prostě nemůžu.“

„Já se z Ruska vrátím. A ty si dobře rozmysli, na čí straně jsi. Protože já tě chci. Je vidět, jak moc mě miluješ, když jsi ochotná kvůli jedné chybě zapomenout na naši lásku. Na naše milování. Na vášeň.“

„Milovala jsem tě předtím. Ale nemůžu být s někým, kdo se chová takhle. Úplně ti přiskočilo. Táhni si do Ruska a už se nevracej.“

„Jak chceš, ty malá, špinavá děvko. Však ty ještě přilezeš. Teď se totiž hodně věcí změní. A pokud se nepřidáš ke mě, budeš litovat. Budeš litovat, ty chudinko,“ řekl Fred a podíval se Hedvice přímo do očí. Hedvika mu ale okamžitě vypálila facku.

Fred ji pevně chytil a násilím ji vášnivě políbil. Rukou ji osahával poprsí a zajel pod sukni.

„Ty mi ještě ráda dáš, ty děvko. Až pochopíš, že je lepší se přidat k vítězům. Jsi nevďečná kurva, to jsi. Já tady pro tebe riskuju a takhle se mi odměníš.“

„O tohle se tě nikdo neprosil. Klidně na mě sahej...ale dej si pozor, abych se z toho nepoblila. Protože se mi hnusíš.”

Fred ji odstrčil. Pak posměšně dodal: „Stejně nikdy nevymažeš z paměti, že jsem to byl já, kdo tě připravil o panenství. Už navždy budu tvůj první. Ale jinak jsi byla v posteli úplně na nic. Můžu mít sto lepších než ty. A co sto...tisíce. Kolik čarodějek a jiných dalších schopných Výjimečných po mě bude toužit, až převezmu vládu nad lidmi. A ty? Budeš stále hodná, ale pořád absolutně blbá,” dodal a odkráčel pryč.

Hedvika stála a pozorovala Freda, dokud ji nezmizel z obzoru. Byla odhodlaná být tvrdá a nechtěla před ním brečet. Když ale zmizel, nemohla jinak. V hlavě se jí přehrála celá scéna v domě, pak všechny odporné slova, které ji Fred řekl a nakonec vše krásné, co spolu prožili. Uvědomila si, že nic podobného už nezažije. Myslela si, že on je její životní láska a nechápala, jak se mohl takhle změnit. Z něžného, hodného chlapíka, který ji hýčkal a nosil ji květiny, na odporné, násilnické prase.

Seděla před domem a plakala. Tentokrát to byl ale pláč, po kterém byl změkkl kámen. Byla příliš mladá a zažila první velké zklamání. A hlavně i díky ní, zemřel nevinný člověk.

Když byli Výjimeční v čele s Jákobem připravení na cestu, někdo zabušil na dveře. Všichni se po sobě podívali.

„Půjdu otevřít,” řekl Jákob a za pár vteřin už slyšeli nadšené zvolání.

„Co ty tady?”

„No co, už předtím jsem říkala, že chci být s vámi. A v takových těžkých časech je to ještě důležitější. Čarodějnický spolek se stejně rozpadl.”

I ostatní vešli do chodby, aby Eleanoru přivítali.

„Můžeme se na chvíli posadit?” zeptala se.

Jákob přikývl a všichni usedli ke stolu v kuchyni.